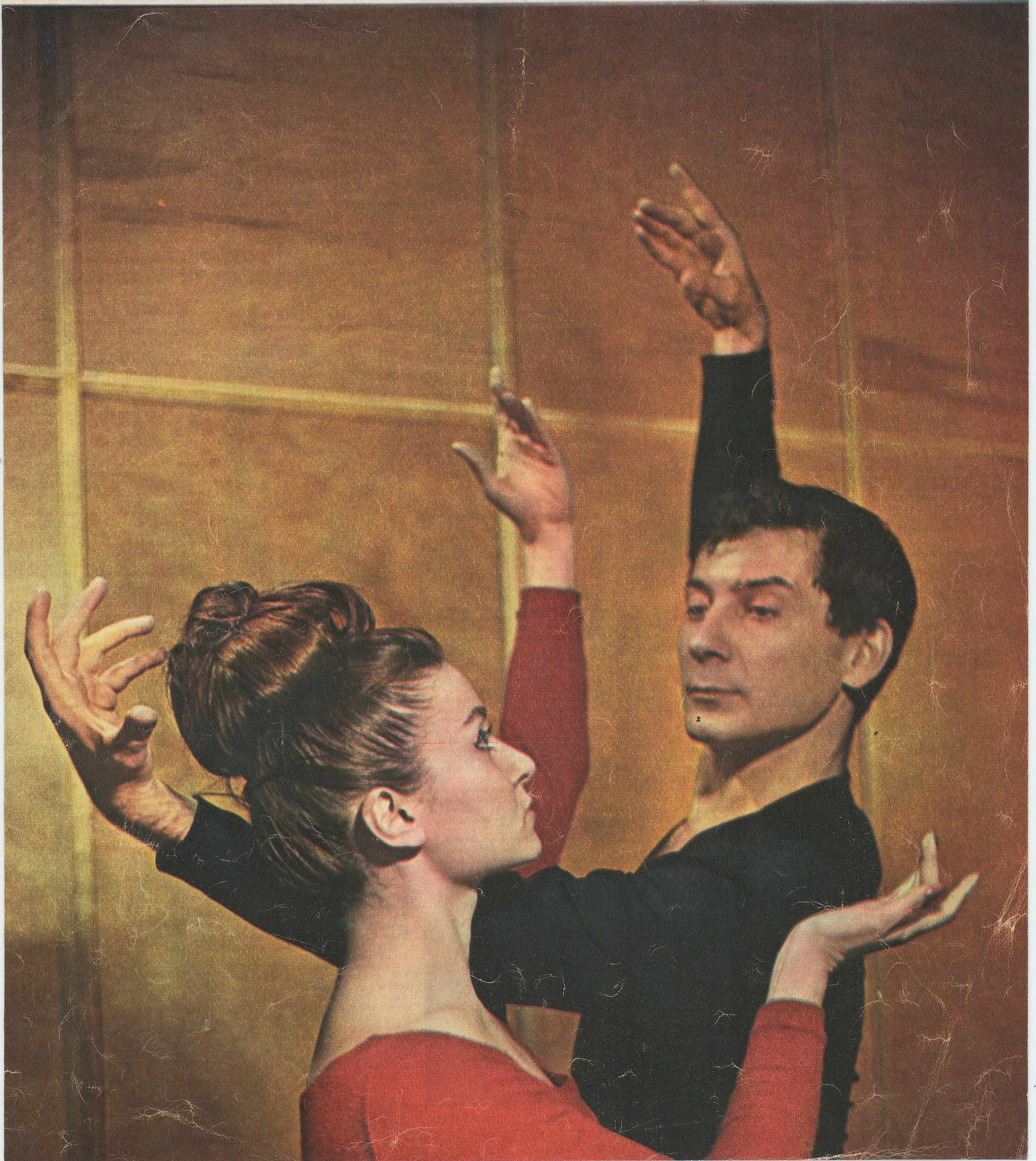

ANUL XV NR. 50 (602) — 10 decembrie 1966

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Flacăra

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Dej

me-
men-
to

carte

● Adrian Marino, care ne-a dat și cea mai completă și obiectivă scriere de până acum despre **Viața lui Alexandru Macedonski**, este și editorul marelui scriitor. Primele două volume de **Opere** ale acestuia au și apărut. Cuprind versurile din **Prima verba, Poesii, Excelsior, Flori sacre, Poema rondelurilor**. Ediția, cea mai cuprinzătoare din cite au fost, beneficiază de un amplu studiu introductiv, de note, variante, cronologie și bibliografie, adică de un aparat critic corespunzător, alcătuit tot de Adrian Marino.

● **Cibernetica sau știința comenzi și comunicării la ființe și mașini** de Norbert Wiener (1894—1964) a apărut recent în traducere la Editura științifică. Este o carte fundamentală, privitoare la acest domeniu.

● O carte cu titlul **Sănătatea publică** de Th. Ilea a apărut la Editura medicală. Ea poate interesa un cerc mai larg decât cel strict al specialiștilor.

● În «Biblioteca de arheologie» (X) a Editurii Academiei, Bucur Mitrea și Constantin Preda publică lucrarea demnă de atenție despre **Necropolele din secolul al IV-lea e.n. din Muntenia**.

● Despre **Potopul lui Noe**, despre cum o vehiculat și explicat acesta prin mituri, legende, religie și științe scrie o carte utilă D. Todericiu în colecția «Orizonturi» a Editurii științifice.

● **Dimitrie Cantemir**, o carte despre viața și opera ilustrului domnitor și savant, scrisă de Ștefan Callimachi, apare în mai multe limbi (engleză, franceză, rusă) la Editura Meridiane.

coperta noastră

Balerina CRISTINA DAN și VICTOR VLASE într-o demonstrație de balet modern.

(Citiți «masa rotundă» de la paginile 8—9—10).

Fotografie de S. STEINER

FLACARA. Redacția: București, Piața Științei 1, ralonul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.60.10 — înt. 1744. **ABONAMENTE** la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. **TARIF DE ABONAMENTE:** 3 luni — 20 lei; 6 luni — 32 lei; un an — 104 lei. **TIPARUL** executat la Combinatul poligrafic „Casa Științei”.

disc

● Casa noastră de discuri editează în anul acesta două lucrări importante ale lui **Wilhelm Berger**, unul din talenții compozitori ai tinerei generații (n. 1929). E vorba de «Sonata pentru vioară solo» (1) Ballata; 2) Toccata; 3) Improvizazione; 4) Fuga — distinsă în 1964 cu premiul de compoziție «Prince Rainier III de Monaco» și «Cvartetul de coarde nr. 6» (1) Ballata; 2) Fantasia), de asemenea distins (premiul I la Concursul internațional de la Liège din 1965). Sonata pentru vioară solo este interpretată chiar de compozitor, înzestrat violonist (elev al profesorilor Cecilia Niulescu-Lupu, Anton Sarvas și Alexandru Rădulescu).

● Pe **Lorin Maazel** îl știm de la pupitrul dirijoral al Festivalului «George Enescu». A fost o apariție spectaculoasă, plină de vivacitate și dinamism cuceritor. De astă dată îl putem asculta pe discul ECE-0233 care cuprinde două lucrări, nu mai puțin dinamice și «moderne»: «Pasărea de foc» de Igor Stravinski și «Pini din Roma» de Ottorino Respighi. În fruntea orchestrelor simfonice de la Radio-Berlin și a Filarmonicii-Berlin, Lorin Maazel ne apare acum ca un rafinat conducător și excelent arhitect de forme sonore, al muzicii simfonice contemporane.

● Tenorul **Ion Stoian** ne oferă un excelent recital de canțonete, acompaniat de Orchestra de studio a Radioteleviziunii dirijată de Ludovic Baci și de Orchestra simfonică a Cinematografiei dirijată de Paul Popescu. După memorabilul recital de canțonete înregistrat tot la «Electrecord» de Nicolae Herlea, prezentul recital «Marechiar», «Passione», «Firenze sogna» și altele) ne completează discoteca cu o interpretare de cel mai autentic stil (EDD-1132).

muzică

● Din concertele și recitalurile săptămânii viitoare desprindem câteva manifestări care se disting prin programe și interpreți de un interes deosebit:

● Concertul Orchestrei simfonice a Radioteleviziunii (programat pentru joi 15 decembrie în Studioul mare al instituției) va fi dirijată de **Iosif Conta**, cu aportul solistic al binecunoscutului pianist francez **Monique de la Bruchollerie** în concertul nr. 5 de Saint-Saëns. În rest, programul cuprinde lucrarea «Varietuni cinematografice» de Dumitru Capoianu și o primă audiere de un înalt grad de dificultate, creația lui Olivier Messiaen «Chronocromie».

● Filarmonica «George Enescu» susține concertul său simfonic săptămânal în zilele de sâmbătă 17 și duminică 18 decembrie în Studiul de concerte al Radioteleviziunii. La pupitrul — tinărul și talentatul dirijor permanent al Filarmonicii din Iași, **Ion Băciu**. În program: «Cinco apelor țării» de George Costinescu. Concertul de pian nr. 1 de Liszt (solist, pianistul italian **Pietro Spada**) și simfonia nr. 3 «Eroica» de Beethoven, prilej pentru Ion Băciu de a-și desfășura pe o scară largă posibilitățile sale interpretative.

● Pianistul **Valentin Gheorghiu** susține în seara de miercuri 14 decembrie (în sala mică a Palatului) un recital cuprinzând piese ce se bucură de o largă popularitate. În centrul atenției publicului

Valentin Gheorghiu

se vor afla desigur cele două sonate de de Beethoven («Patetica» și «Sonata luni»), alături de care programul mai prevede: Fantazia în do minor de Mozart, trei improptuuri de Schubert, Andante spianato și Marea poloneză de Chopin, precum și Improptuul în fa diez major de același compozitor.

● Pentru elevii Liceului «Mihai Viteazul», Filarmonica organizează în ziua de marți 13 decembrie un concert-lecție cu tema «Bach-Händel». Conferențiază **Suzana Tuperman**, din lectoratul Filarmonicii.

plastică

● Sala Kalinderu: Pictura franceză modernă în reproducere. Oricit de fidelă ar fi o reproducere, ea nu poate înlocui tainica lumină a colorilor așternute pe o pânză. Și totuși reproducerea sinteza care a făcut cunoscută marelui public operele pictorilor, păstrate în muzee sau colecții particulare. Selecția din sala Kalinderu, începând cu Corot și Courbet și care cronologic s-ar încheia cu Bissière și Hartung, reprezintă o sută de ani de pictură franceză. Toate curentele care au grăbit crepusculul academismului: impresionismul, post-impresionismul, fovismul etc., până la «naturalismul abstract» (Bissière, Manship, Bazaine) și «informalii» (Hartung, Mathieu) își au reprezentate operele în mai mică sau mai mare măsură. Selecția nu s-a oprit, din păcate, de cele mai multe ori asupra celor mai semnificative lucrări ale autorilor (Léger, Gris, Ernst, Seurat etc) și a acordat lui Cézanne, acest părinte al picturii secolului nostru (și lui Bonnard) un spațiu cu totul nesemnificativ.

● Foaierul Teatrului de Comedie: **Val Munteanu** — grafică. Douăzeci dintre ilustrațiile care au însoțit volumul «Soarele și Luna». Un prilej de relatinire cu talentat grafician. În tuș și culoare Val Munteanu recrează în imagini spiritul baladesc al capodoperelor folclorului românesc.

teatru

Ștefan Iordache

● O noapte furtunoasă. La București, Caragiale în serie (de data aceasta la Teatrul «C.I. Nottara»). Remarcabilă contribuția regizorului **George Rafael** la realizarea spectacolului marelui nostru dramaturg: o viziune realistă, sugerând relațiile dintre personaje cu o limpede elocvență satirică. Eroii «luși în serio» sînt proiectați pe coordonatele lor sociale, în scene și poezie adesea de un haz copios. Spectacolul e «îmbrăcat» în scenografia excelentă prin umor și parfum de epocă a lui **Dan Nemeșanu**. Liliana Tomescu, Melania Cîrje (cu un haz autentic), Dan Nicolae (apropiat personajului în momentele cînd nu îngroșă), Sandu Stăclaru, Ion Dichiseanu (cu efortul de a avea haz), Ștefan Iordache (un Rică Venturiano sincer, discret) și Mihai Ionță (un foarte bun Spiridon) sînt interpreții lui Caragiale. O mică bijuterie de haz: cavalcada finală, dezvăluind inventivitatea regizorului.

● Iarmarocul piticului Clip. Premieră la Tânderică: piesa originală a lui Al. T. Popescu, o mică fabulă colorată pentru copii, argumentată cu unele considerații etice pentru spectatorii maturi, în dauna cursivității conflictului. Remarcabile momente lirice și de atmosferă poetică a textului. Inspirată, regia lui Ștefan Lenkisch — aducînd în scenă actori, păpuși, universul unui iarmaroc atât de atractiv pentru copii, contribuind la fructificarea creatoare a textului. Cadru scenic grafic, pe linia unei bune fantezii regizorale: decor Mioara Buescu, păpuși Ella Conovici. Remarcabile — creația actoricească a lui Simion Valeriu — artist păpușar complex, grația cu care a fost minuită eroina principală (Florentina Lenkisch). «Voci»: Gh. Popovici-Poenaru, C. Rauțki, Valeria Seciu, Justin Grad. Muzică: Paul Urmuzescu.

● Daniela Anencov — atât de binecunoscută de la televiziune — și-a făcut debutul la Teatrul de stat din Constanța în rolul lui Pix (din piesa Prietena mea Pix de V. Em. Galan) — rol în care și-a

afirmat reale calități dramatice. Călin Florian a regizat textul lui V. Em. Galan compunînd un spectacol armonios, cu mulți tineri și talentați interpreți: M. Popenici, Sandu Simionică, H. Cerchez. Scenografia: Elvira Forțu.

● Mediocru spectacolul de estradă la același teatru cu: **Avem și noi mascații noștri**. Pe afix: Gelu Manolache, autor și interpret; Aurel Manolache, dirijor și compozitor; în rolurile principale Vali Manolache și Ilona Moșca-Manolache.

● Spectacol **Alecsandri cu Sînziana și Pepelea** în limitele unei feerii fără exces de fantezie și inspirație la Teatrul de stat din Brașov (teatru care ne obișnuie cîndva cu încercări artistice notabile). Regia: N. Albani — care a compus și muzica spectacolului. Semnalabili în spectacol doi tineri: Virginia Marcu și Dan Săndulescu.

● **Artele prietene**. Regizorul de film Geo Saizescu și pictorul C. Piliuță au realizat pe scena Teatrului de stat din Reșița spectacolul **Millionara** de G.B. Shaw.

televiziune

Duminică 11 decembrie. Concertul simfonic al Filarmonicii — transmisiune integrală. Aplaudăm măsura! (11.00) ● Emisiunea «Magazin... duminical» își face debut spre inima telespectatorului. Ni-e ceamă însă că, după ultimele emisiuni, să nu facă cale întoarsă (18.00) ● Bilunara emisiune pe bază de picuri cu adresa «TV-111» (19.20) ● «Documente de piatră» ne evocă oameni și întâmplări din milenii trecut: Ovidiu pe tîrîmul Pontului Euxin (19.50) ● «Tangoul veșnic tinăr...» este intitulată emisiunea, evident, muzical-coregrafică, la care sînteiți rugați să-i poftiți și pe bunicii dv. (20.20) ● După filmul (cunoscut de pe ecranele și mici și mari) «Comoara din lacul de argint» (20.50) ne vom întîlni cu solistul bulgar de muzică ușoară Konstantin Kazansky — invitatul TV (22.30).

Marți 13 decembrie. Un recital din opera poetică a lui Victor Eftimiu (19.20) ● Rubrica «Cinești contemporani» ne prilejuiește o interesantă întîlnire cu marele regizor italian Federico Fellini (19.30) ● Un apreciat interpret al romanțelor noastre — Alexandru Bojenescu (20.15) ● Teatrul: «Vulpia» de Lilian Helmman (transmisiune de la Teatrul Mic). Interpreți: Jana Gorea, N. Ibrim, Corina Constantinescu, Ion Cosma, Mihai Dogaru, Olga Tudorache, Ion Manta, Doina Șerban, Tudorel Popa, G. Ionescu-Gion (20.30).

Miercuri 14 decembrie. «Cabinet medical TV», ca de obicei în actualitate, tratează tema: bolile căilor respiratorii superioare în sezonul rece și prevenirea lor (20.05) ● Micromonografie turistică: Sovata (20.55) ● Un film iugoslav: «Nu plînge Peter» (21.10).

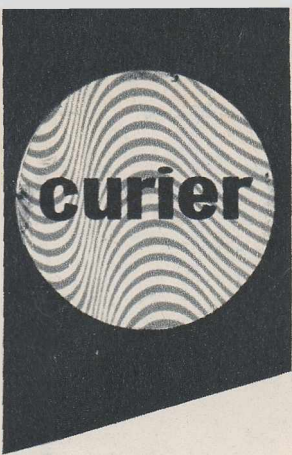
Joi 15 decembrie. Emisiunea — mereu interesantă — «Orașele muzicii» ne prezintă Dresda (19.30) ● Debuturi — o emisiune controversată. În ce ne privește, împărtășim părerea celor care cred că această emisiune trebuie să promoveze tinere talente cu vădite perspective (20.00) ● Este reprogramat un film mult așteptat: «Van Gogh» (21.00).

Vineri 16 decembrie. Rubrica «Dicționar de personaje» își continuă existența (și și-o continuă multumitor) cu litera F (19.30) ● Ca de altfel și jurnalul de bord al «Teleglobului» (21.15) ● Lucky Marinescu în emisiunea «Un bilet la alegere» (21.45) ● Doi interpreți de prestigiu: mezzosoprana **Zenaida Pally** și pianistul **Valentin Gheorghiu** (22.00).

Sîmbătă 17 decembrie. Doina Bădea și cvintetul «Studio» ne prezintă un program de muzică ușoară cu titlul «Do-re-mi-fa...» (21.00) ● După un scurt intermezzo cu «Memoria peliculei...» (21.30) ...din nou muzică ușoară: «Am nevoie de tine» se intitulă emisiunea, purtînd două semnături — H. Mălineanu (muzică și text) și Cezar Grigoriu (regie). Interpreți: Luminița Iacobescu și Florin Anca (21.50) ● «Baronul» intenționează, pare-se, să se instaleze pentru mai multă vreme în graficul de sîmbătă al TV.

Zenaida Pally

se apropie sfârșitul anului

Numeroase întreprinderi industriale de pe cuprinsul patriei raportează noi și noi succese în producție în preajma încheierii acestui prim an al cincinalului.

Colectivul Trustului de foraj Moinești și-a îndeplinit planul fizic de foraj pe 11 luni cu 12 zile înainte de sfârșitul lunii noiembrie; de la începutul anului și până la 18 noiembrie s-au forat aproximativ 10 000 m peste plan. Printre alte succese obținute în perioada respectivă de colectivul acestei întreprinderi mai amintim economiile suplimentare în valoare de 1 116 000 lei realizate prin scăderea prețului de cost, forarea a 10 sonde peste plan și darea în producție a 13 sonde peste prevederile planului.

Antrenați în întrecerea socialistă, și alți petroliști din regiunea Bacău au obținut realizări remarcabile, îndeplinindu-și înainte de termen angajamentele anuale. Colectivul de muncitori, tehnicienii și inginerii din cadrul Rafinării Dărmănești, spre exemplu, de la începutul acestui an și până la începutul celei de-a doua decade a lunii noiembrie a.c. își depășise planul pe sortimente cu 4 924 tone benzină, 1 817 tone motorină, 846 tone petrol și 659 tone păcură, iar până în luna octombrie inclusiv obținuse economii

suplimentare la prețul de cost în valoare de 3 108 000 lei. În aceeași perioadă colectivul Trustului de extracție Moinești realizase 3 914 000 lei economii suplimentare la prețul de cost.

Succese deosebite au realizat și sondorii întreprinderii de foraj Craiova care, mărind viteza zilnică de înaintare a sapeilor de foraj cu 15% au reușit să sape 6 830 m peste sarcinile planului anual și să obțină de la începutul anului economii în valoare de 3 112 000 lei.

Și-au îndeplinit cu mult înaintea de termen angajamentele și minerii Trustului Oltenia care, până la jumătatea lunii noiembrie, au dat peste prevederile planului 50 000 tone lignit și circa 1 000 tone antracit.

Succese importante în producție au raportat și muncitorii, tehnicienii și inginerii Uzinei de superfosfați și acid sulfuric Năvodari. Colectivul uzinei a reușit să depășească procentul planificat de creștere a productivității muncii cu 4,2%, producând astfel de la începutul anului și până la intrarea în cea de-a treia decadă a lunii noiembrie mai mult de 5 000 tone acid sulfuric și 4 500 tone de îngrășăminte fosfatice, realizând în același timp economii la prețul de cost în valoare de 3 447 000 lei.

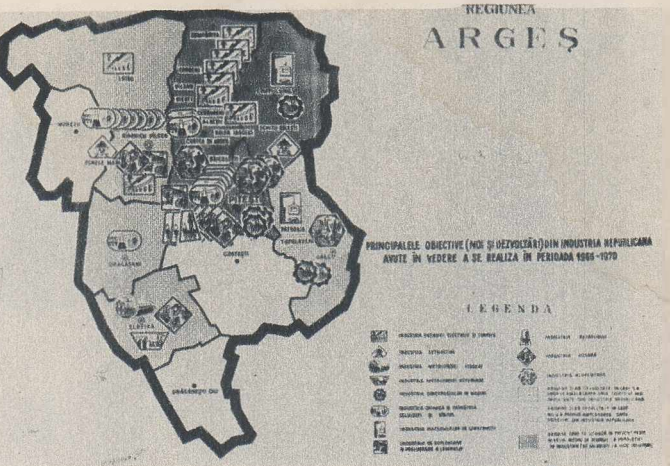
la „expoziția de grafică publicitară“

Sub acest titlu a fost deschisă la Pitești, în sala «celor patru pilaștri» de la Palatul culturii, o expoziție înfățișând drumul pe care-l va parcurge regiunea Argeș în actualul cincinal.

Prin diapozitive iluminate, prin grafice și ilustrații, prin machete și cifre statistice (scenariul tematic — V. Firoiu, realizarea grafică — George Pirjol și Ion Mitrici) vizitatorii expoziției au prilejul să privească în anul 1970, când valoarea producției globale industriale a acestei regiuni va atinge peste 15 miliarde lei iar forțele de muncă vor dispune de un sfert de milion de salariați.

Dintre cele mai însemnate obiective industriale ce se vor construi în acești ani notăm: Fabrica de autoturisme din regiune, Hidrocentrala de pe râul Lotru, cu ansamblul complexului urbanistic submontan, Combinatul petrochimic din Pitești, Fabrica de ciment și var de la Cimpulung-Muscel, Fabrica de articole tehnice de cauciuc de la Pitești etc., etc. În total 60 noi obiective industriale, la care se adaugă construcțiile destinate agriculturii: 5 S.M.T., îngrășătorii de animale cornute și un complex avicol la Cuparu (Găești) ș.a. Numeroase expozate înfățișează viitoarele lucrări de modernizare de poduri și drumuri, automatizări feroviare pe traseul Mătăsaru—Piatra Olt, construirea de centrale

automate telefonice și noi oficii poștale la Cimpulung-Muscel și Slatina, modernizări de orașe, cu echipament util de apă, canalizare și lumină, electricizarea a 600 sate.

Dintre construcțiile social-culturale cităm: 5 grupuri școlare profesionale — chimie, petrol, construcții de mașini —, nenumărate săli de clasă în învățământul de cultură generală la orașe și sate, 4 cinematografe noi la Pitești, Cimpulung-Muscel, Drăgănești și Costești, Casa de cultură a sindicatelor

de la Pitești cu o sală de spectacole de 800 locuri, precum și alte obiective social-culturale din diferite localități din regiune.

O machetă imensă înfățișează etapele de sistematizare și de construcție a orașului de reședință, Pitești.

Expoziția, care se bucură de o largă afliuență de vizitatori, înlesnește cunoașterea realizărilor regiunii Argeș și perspectivele ce-i sint conturate în actualul cincinal.

Raluca VLĂDUT

știți ce este ranicultura?

Denumirea derivă de la numele științific al celor mai multe specii de broaște comestibile aparținând familiei raniceelor, dintre care, în țara noastră, se cunosc următoarele: Rana ridibunda (broasca mare de baltă), Rana esculenta (broasca de baltă cu botul alungit) și Rana temporaria (broasca de munte). Ranicultura sau Batrachocultura și-a făcut apariția în țara noastră în primăvara anului 1965, pentru a răspunde, în producție, la rezolvarea temei: «Refacerea fondului natural de broaște comestibile

de baltă prin repopularea cu mormoloci a anumitor rezervații naturale (bâlți și iazuri înmlăștinite fără interes piscicol, stufărișuri, terenuri mlăștinoase neproductive)». Inițiativa revine «Centrocops» care, alături de Ministerul Industriei Alimentare, este unul dintre principalii furnizori de export de broaște comestibile (vii sau sub formă de pulpe congelate). În anul 1965 s-au amenajat primele centre experimentale producătoare de mormoloci (două în regiunea Galați, unul la București și trei în regiunea Dobro-

gea), fiecare în suprafață de 1 000-2 000 mp. Producția de mormoloci, variind între 500 și 1 000 kg, a fost deversată, pe calea apei, în rezervațiile naturale în incinta cărora au fost amenajate centrele respective. Pe lângă rezultatele obținute în tehnica reproducerii dirijate a broaștelor, în producția de mormoloci și de repopulare a rezervațiilor naturale s-au cules o serie de observații și date științifice care constituie un prim cadru biogeografic al raniculturii în țara noastră.

Prof. Gh. I. GHELASE

în iarna aceasta la predeal

În primele zile ale lunii decembrie s-au încheiat la Predeal o serie de importante lucrări de amenajare în vederea creării de condiții cât mai bune turismului și activității sportive de iarnă. În legătură cu aceasta am avut o convorbire cu președintele Comitetului executiv al Sfatului popular al orașului Predeal — tov. C. Titileanu. «Noile amenajări — ne-a spus d-sa — vor atrage în iarna aceasta un număr mult mai mare de oaspeți, în care scop s-au creat și condiții de cazare. Pentru cei care îndră-

gesc sporturile de iarnă, în afară de vechile pârții de schi, s-au construit la Clăbucet, pentru prima oară, și pârții lungi pentru sportul cu săniuța. Un alt lucru nou îl constituie amenajarea, tot în cadrul complexului sportiv de la Clăbucet, la altitudinea de 1 050 m, a unui patinoar cu o suprafață de aproape 2 500 mp. Patinoarul se naște prin înghețarea naturală a apei pe un lac artificial format prin zăgăzuirea, cu ajutorul unui baraj, a pârfului Poristoaca, care coboară din munți. Ce s-a mai făcut? La Clăbucet-sosire, pe

lângă vechea cabană, s-a construit și este aproape gata o nouă cabană modernă, cu o capacitate de 60 locuri de cazare și cu un restaurant pentru 240 persoane. În același timp șoseaua de acces spre cabanele de la Clăbucet-sosire a fost pavată și s-au rezervat locuri speciale de parcare pentru mașini. O ultimă și importantă măsură o constituie revizia generală și temeinică a telefericului de la Clăbucet, care a și fost dat în folosință».

F. URSEANU

irigațiile în regiunea galați

Specialiștii Direcției regionale de îmbunătățiri funciare și organizarea teritoriului din Galați au realizat de pe acum și predat unităților agricole cooperatiste peste 80 la sută din volumul proiectelor de irigații pentru lucrările din planul pe 1967.

Disponind de documentațiile și forța de muncă necesare, cooperativele agricole de producție din raioanele Bujor, Ga-

lați, Făurei și Tecuci au și început aplicarea lor. C.A.P. din Nămolosa-sat, de pildă, a realizat până acum 3 000 mc terasamente pentru viitoarele canale de irigații, cea din Măicănești 300 mc și cea din Condrea prima sută de metri cubi. În alte unități s-au făcut pichetarea traseelor, amplasarea canalelor de irigații și amenajări pentru crearea unor lacuri de acumulare. Ca și în anii precedenți, actua-

lele proiecte privesc cu prioritate culturile de porumb, legume, plante furajere etc., care în toamna aceasta au dat însemnate recolte la hectar. Se are în vedere, de asemenea, experiența unor unități și raioane frunțoase care, aplicând principiul cooperării intercooperatiste, execută sisteme comune de irigații, cu cheltuieli mai mici.

Ion MECA

de la olt

de la olt pe întinsul șes . . .

...ce însoțește Dunărea spre mare, orașele și satele sînt rare, unul cîte unul la distanțe de kilometri, de-a lungul șoselelor și drumurilor de fier. E o vastă regiune unde chiar pînă acum cîteva decenii mai hălăduiau în voie dropiile lui Odobescu și turmele mocalilor brașoveni și făgărășeni, răsfirate în pustietățile fără margini, unde creșteau ciulini și cucută. Sînt aici, în cîmpie, de la Turnu la Piuța Petrii, unsprezece raioane în care agricultura se practică pe mari suprafețe. Căci poate niciodată în țară această îndeletnicire nu respiră mai în voie, din toți porii și mai firesc, ca aici.

De douăzeci de ani Bărgăganul acesta, culcat pe luxura bălților, s-a deșteptat treptat, renăscînd sub impulsul inoculării masive a forței motoarelor și mașinilor agricole.

Din descătușarea de energie mocnită sub brazdă irump spre civilizație așezări și locuri. Din punct de vedere economic regiunea evoluează rapid. Noi proiecte,

alcătuite la indicația partidului, urmăresc o perspectivă mai amplă. Atașindu-se angrenajului puternic al industrializării socialiste, raioanele din marginea Dunării urmează astfel să se integreze organic în ritmul de dezvoltare a întregii țări, modificînd, prin transformarea lor, vasta zonă agricolă într-o regiune cu caracter agrar-industrial. E o dovadă a efortului statului de ridicare a tuturor regiunilor și raioanelor la un nivel superior de dezvoltare economică. A vorbi despre industrializarea Cîmpiei Dunării nu înseamnă, desigur, că principala ei caracteristică — de mare grînar — va fi modificată. Dimpotrivă, această trăsătură specifică va trebui să fie amplificată la scara posibilităților oferite aici de condițiile naturale deosebit de bune. Potrivit proiectelor, dezvoltarea industrială va ține seama de acest deziderat.

Evoluția tehnică nu are loc în detrimentul agriculturii, ci în folosul acesteia.

Raioanele Turnu-Măgurele și Călărași se află în primele rînduri ale acestei acțiuni generale de înnoiri. Două mari combinate — de îngrășăminte chimice și de hîrtie și celuloză — amplasate, pri-

mul la Turnu-Măgurele, celălalt la Călărași, au devenit crainicii economiei moderne, mesagerii industriei într-o arie prin excelență rurală. O dată declanșat aici, fenomenul industrializării se derulează constant, impulsînd energii latente. Prezența industriei schimbă din temelii așezări urbane, modeste ca înfățișare pînă nu demult. Turnu-Măgurele, vechiul tîrg cu străzi înguste, constituie un exemplu al acestor transformări. El a devenit neîncăpător în fața ofensivei industriale. Orașul, răscolit de șanțurile noilor rețele de apă, canalizare, telefoane și curent electric, modificat de perimetrele șantierelor de construcții, pare a fi fost teatrul unei bătălii.

De fapt bătălia nu s-a terminat ci abia a început.

Transformarea n-a fost spontană, ci pregătită, calculată. Construcția unui asemenea obiectiv industrial cum e combinatul de aici, cu 11 fabrici — ce va produce în 1970 circa 550 000 tone de îngrășăminte complexe — a făcut ca orașul să se dezvolte treptat, pe măsura creșterii numărului muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor, o dată cu darea în

exploatare a noilor capacități de producție. (La Turnu-Măgurele numărul locuitorilor aproape s-a dublat în ultimii 4 ani.)

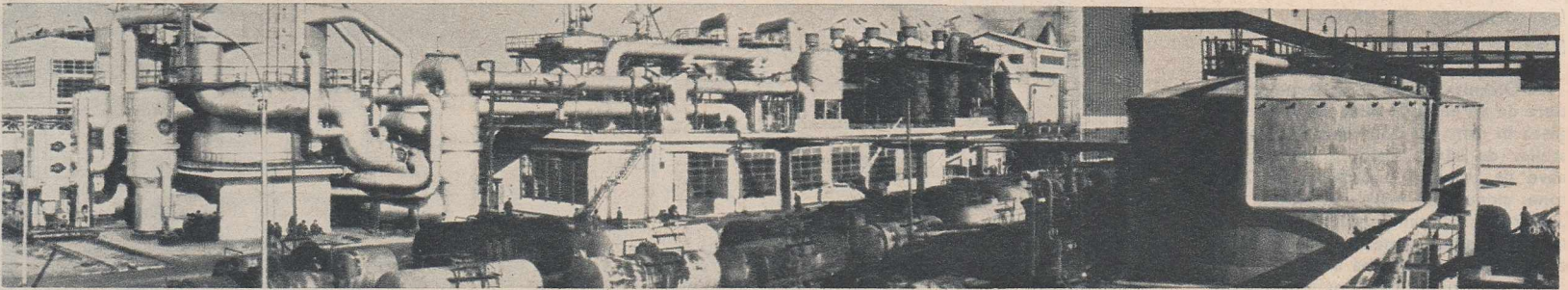
Ca și Turnu-Măgurele, Călărași, orașelul liniștit, cu căsuțe ce se voiau urbane, se mută în secolul XX. Corespondența între aceste două localități așezate pe malul milenarului Danubiu este izbitoare. În efervescența constructivă sînt cuprinse nu numai contururile moderne ale combinatului de hîrtie și celuloză, dar și noua fabrică de prefabricate din beton. Peisajului industrial i se adaugă coloritul vesel al proaspetelor cartiere de locuințe, construcțiile de interes social-cultural, clădiri administrative, de poștă și telefoane, policlinici, cinematografe, magazine, toate aflate în diverse stadii de finisare sau pe planșetele arhitecților.

Mișcarea și-a pus amprenta și asupra altor mici orașe de la Dunăre, în care transformarea în fapte a ideii valorificării raționale a resurselor naturale și condițiilor ce le oferă

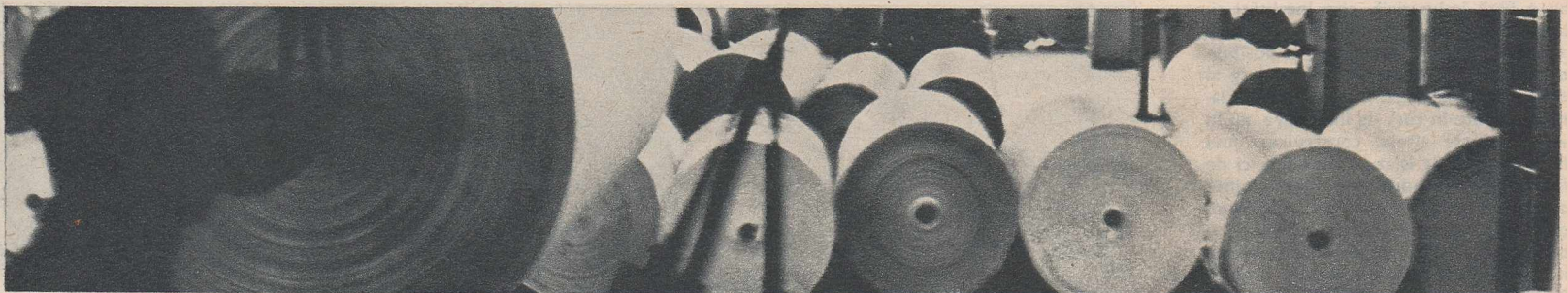
(Continuare în pag. 6)

pe întinsul șes...

La Turnu-Măgurele,
în acest labirint de conducte se pregătesc
viitoarele sporuri de recoltă
ale Bărăganului.

Ipoteză contemporană a lanurilor de grâu:
hîrtia și celuloza
produse din paie la Călărași.

Automatizarea —
atribut esențial al tehnicii moderne —
cucereste tot mai mult teren
în noile obiective industriale din Bărăgan.

Combinatele industriale
de creștere a animalelor
au schimbat cu totul
o veche îndeletnicire din Cîmpia Dunării.

Arhitectura veacului nostru transformă
peisajul patriarhal
al vechilor așezări de cîmpie.

de la olt pe întinsul șes...

*așezarea geografică au
dat impuls începuturi-
lor modeste de indus-
trie.*

La Oltenița, pe locul modernelor șantiere de azi aflate în plină dezvoltare, se găsea în urmă cu două decenii doar un atelier de bărci. Acum se produc aici nave de pasageri, motonave de 2.000 tone, șlepuri de mare capacitate, vase pescărești maritime, remorchere. Economia orașului urmează a se dezvolta curînd prin construirea unei fabrici de conserve, a unei filaturi pentru fire din fibre sintetice și bumbac, precum și a unei fabrici de ambalaje cu o producție de o sută cincizeci de milioane cutii metalice de conserve anual.

În afara acestor orașe, care de pe acum au o bază industrială, alte localități și, implicit, raioanele din Cîmpia Dunării se aliniază, potrivit specificului și posibilităților pe care le au, în frontul larg al economiei socialiste, multilaterale. Planurile, aflate în curs de înlăptuire, au în vedere, între altele, construirea unei hidrocentrale la Islaz, a unor fabrici de ferite la Alexandria, de îngrășăminte chimice și produse ceramice la Urziceni, de casete pentru radioreceptoare și televizoare la Titu, de produse ceramice la Tîndărei, de pîsle și postavuri tehnice la Slobozia, de produse alimentare la Fetesti, Buftea și Zimnicea, o țesătorie cu finisaj pentru țesături din fire sintetice și bumbac la Giurgiu, unități ale industriei locale în majoritatea centrelor raionale, mari combinate de creștere a animalelor în jurul orașelor etc.

Trezite la viață prin procesul de industrializare, micile orașe dunărene și raioanele din jur cunosc și profunde schimbări în viața locuitorilor lor. Locuințele moderne, edificiile social-culturale, perfecționările de interes edilitar conferă de pe acum note caracteristice acestor așezări urbane. Ele depășesc în semnificații pe cele strict economice sau geografice.

*Se schimbă și îndelet-
nicirile oamenilor, rit-
mul lor de integrare în
contemporaneitate.*

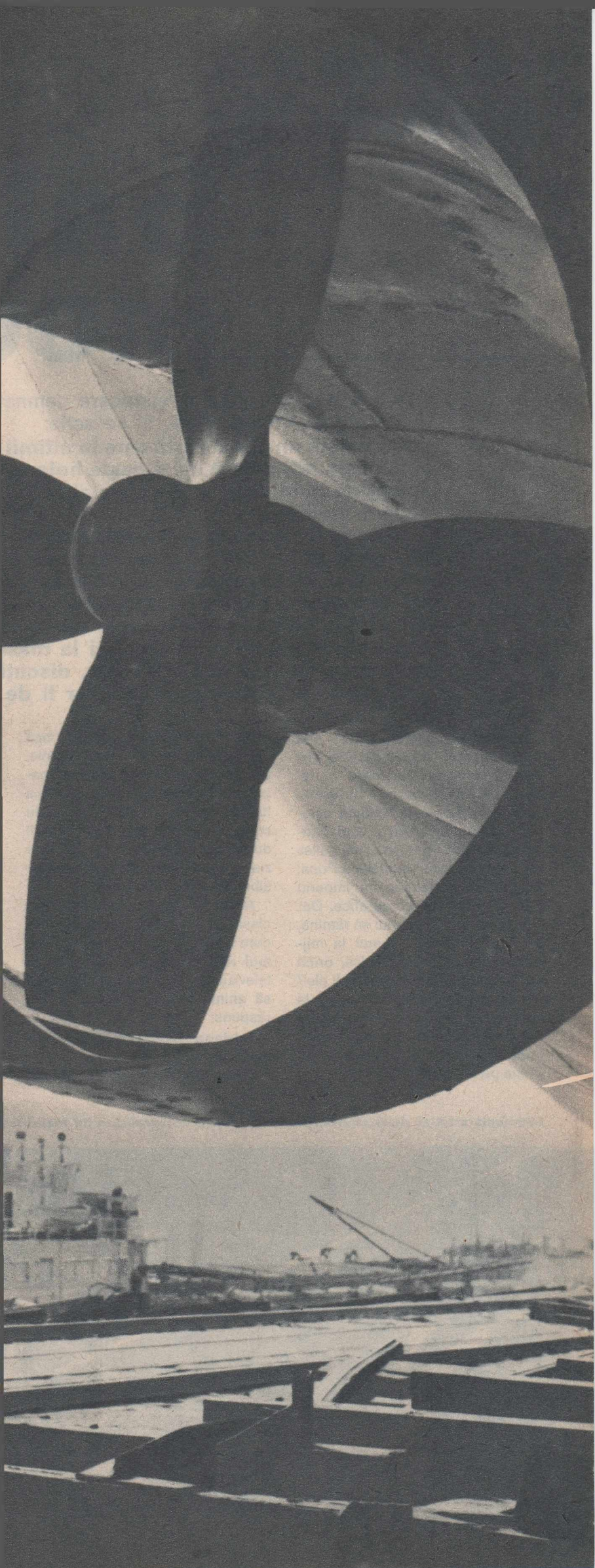
Iată un amănunt semnificativ: la Oltenița numărul locuitorilor s-a dublat în ultimii douăzeci de ani. La meseriile tradiționale s-au adăugat altele — constructori de nave, mecanici și montori. În aceeași ordine de idei se include și faptul că Șantierul naval din Oltenița are azi mai mulți muncitori decît existau în urmă cu două decenii în întreaga regiune. În general, prin intrarea în funcțiune a tuturor obiectivelor industriale prevăzute, în cele 11 raioane se așteaptă ca numărul muncitorilor să crească pînă la sfîrșitul cincinalului cu încă o treime comparativ cu numărul actual. În sfîrșit, ca efect general, în 1970 producția industrială a acestor raioane așezate în sudul țării va fi aproximativ dublă comparativ cu aceea a anului 1965. Este semnificativ și faptul că numai valoarea producției Combinatului de îngrășăminte de la Turnu-Măgurele va depăși cu mult pe aceea a regiunii București înregistrată în anul 1950.

Gh. BRĂTESCU

Cine mai poate recunoaște
în Șantierul nave de la Olte-
nița primitivul atelier de bărci
de odinioară?

la masa rotundă:

baletul modern

La redacție a sosit o scrisoare semnată de balerinul Victor Vlase. Printre altele, ni se scrie:

«...Există un gen de artă care în ultimii ani s-a afirmat și a reușit, atît în țară cît și peste hotare, să întrunească sufragiile publicului și ale specialiștilor. Este vorba de dansul modern.

O serie de tineri și entuziaști dansatori au izbutit să ajungă la unele realizări, recunoscute și unanim apreciate. Dar dansul modern, fiind atît de tînăr și încă în formare, ridică o serie de probleme, creează o serie de dificultăți. Toate acestea, ca și multe altele, ar putea constitui subiectul unor discuții la masa rotundă și a unei anchete în rîndul cititorilor, discuții care, pentru profesioniștii dansului modern, ar fi de mare ajutor».

Într-adevăr, baletul clasic și-a creat limbajul său, legile sale, virtuozitățile sale. Dar oare nu și propriile sale canoane? Se urmăresc și astăzi, cu satisfacții estetice, «Lacul lebedelor» cînd dansează Margot Fonteyn și «Giselle» cînd e distribuită Magdalena Popa: baletul clasic rămîne un imperiu intangibil al artei coregrafice. Dar i se poate cere baletului să rămînă, în secolul nostru, numai la mijloacele de expresie clasică, oricît de pure și de desăvîrșite ar fi ele? Nu se condamnă astfel singură la anchiloză una dintre cele mai «mișcate» arte, țîșnită din cea mai directă nevoie a omului de a se exprima pe el însuși?

Baletul modern începe să-și facă loc lîngă fratele său mai vîrstnic. Maurice Béjart a transpus în imagini coregrafice Simfonia a IX-a a lui Beethoven, într-un limbaj ce nu contestă baletul clasic ci doar îl duce mai departe sau — mai bine zis — îl aduce mai aproape de sensibilitatea contemporană.

Avem, la noi, un excelent balet clasic. Cum stăm însă cu cel modern? Întrebarea am pus-o în primul rînd celor care, mai mult la televiziune, dansează și încearcă să anime baletul modern. Ne-au răspuns:

Adriana DUMITRESCU, maestră de balet;

Elena DACIAN, solistă a Tea-

trului de operă și balet;

Aurel GIROVEANU, compozitor;

Victor VLASE,
Cristina DAN

și

Maria MITRACHE, balerini.

*

Adriana Dumitrescu: În ciuda manifestărilor sporadice, îngăduiți-mi să afirm, exagerînd conștient, că la noi dansul modern strălucește prin absență.

Redacția: Presupunem că vă referiți la dansul modern profesionist, la baletul modern. Ceea ce obișnuim a numi dans de salon, de parchet, și pe care îl practicăm

— în amatori mai mult sau mai puțin dotați — cu toții, va face obiectul unei discuții aparte, la care vă vom ruga de asemeni să participați.

Victor Vlase: Firește, noi sîntem primii care ar dori această delimitare, pentru că prea adesea s-a făcut confuzie între twist sau shake și ceea ce noi, profesioniștii, considerăm și ne luptăm să impunem ca balet modern.

Elena Dacian: Confuziile, cred eu, merg mai departe atunci cînd se identifică acele numere de dans stilizat pe care le vedem la televiziune sau pe unele scene de estradă cu noțiunea mult mai complexă a baletului modern. Personal, mă consider «o clasiciană», dar îmbinarea dintre clasic și modern, pe care a realizat-o maestrul Oleg Danovski în baletul «Iancu Jianu», o găsesc excepțională.

Redacția: Precum se vede, asistăm la o antinomie dintre clasic și modern.

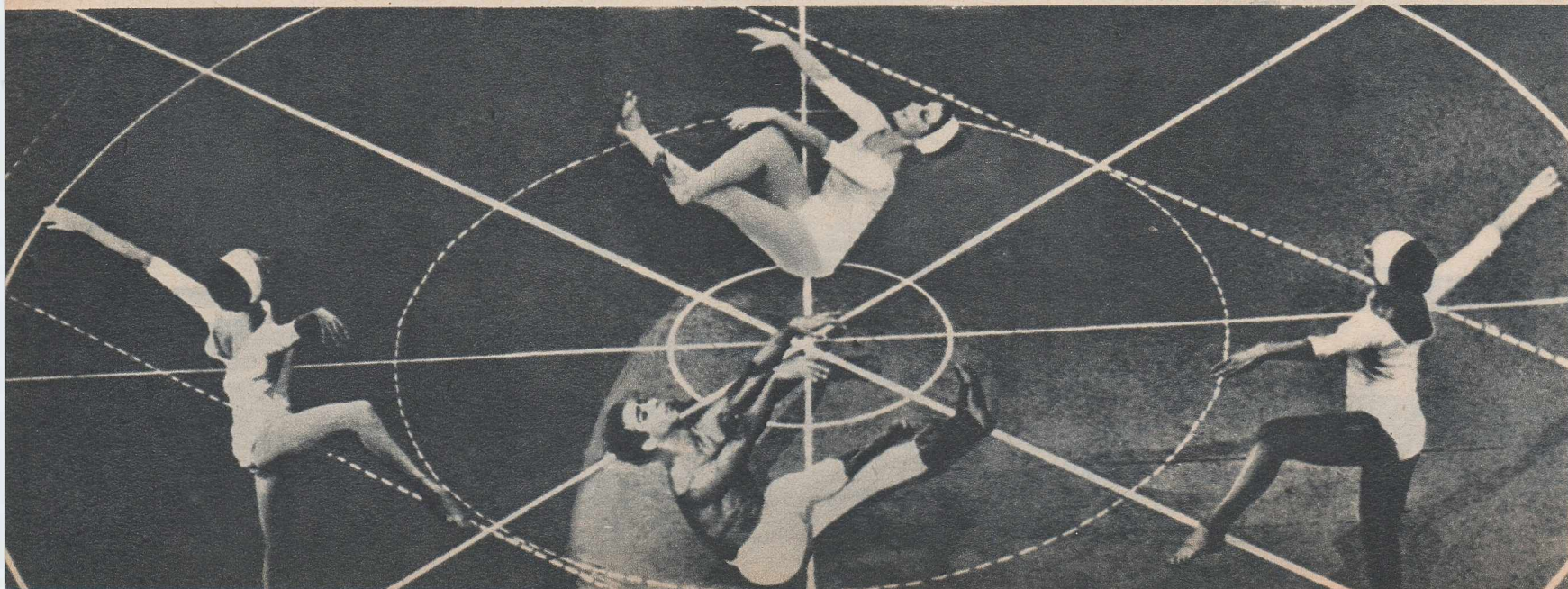
Adriana Dumitrescu: S-ar părea... Numai că noi nu contestăm baletul clasic, pe cînd el... Dansul modern înțelege să folosească din plin întreg alfabetul baletului clasic, eliminînd doar tiparele rigide, conventionalismul, și eliberînd prin aceasta corpul, acest instrument sensibil care poate exprima prin mișcare orice idee, orice simțămînt. Omul modern nu se poate exprima decît într-un limbaj modern.

Maria Mitrache: Dansul clasic a stabilit cîteva zeci de combinații care pun accentul în mod deosebit pe execuția tehnică, care invită la performanțe tehnice, în dauna conținutului afectiv și de idei al dansului, aș spune.

Cristina Dan: Mi se pare că limbajul laconic al dansului modern, cu geometriile sale pure, cu grația sa nesofisticată, exprimă mult mai direct un conținut afectiv, că poate vehicula și comunica idei.

Victor Vlase: Și corespunde gustului foarte contemporan pentru simplitate. Gîndiți-vă, de pildă,

«Simfonia a IX-a» de Beethoven în interpretarea coregrafică a lui Maurice Béjart.

la costumație: am simțit nevoia să ne debarasăm de toată recuzita vestimentară a baletului clasic, de tutuuri, pene, voaluri; dansatorul modern, îmbrăcat într-un simplu maiou, lasă să vorbească doar plasticitatea corpului și a mișcărilor. Nu mai încorsetăm sentimentul în piruete și jeté-uri, nu-l mai îmbrăcăm rococo.

Elena Dacian: Există, într-adevăr, o mare atracție pe care o exercită simplitatea chiar și asupra celor mai tradiționali dintre dansatori. Mie mi se pare totuși că soluția cea mai fericită este îmbinarea temperată a clasicului cu modernul. Béjart a lucrat pe muzică concretă, montind, de pildă, «Simfonia pentru un om singur», dar tot el a creat coregrafia celei mai simfonice dintre simfonii, «A IX-a» de Beethoven.

Redacția: Așadar se poate ajunge la un numitor comun al opiniilor și la coexistență fecundă artistic între clasic și modern. Cum se face atunci, după părerea dv., că baletul modern are la noi o existență atât de firavă, că se manifestă atât de sporadic?

Adriana Dumitrescu: Pentru că nici o instituție artistică nu s-a învrednicit pînă acum să patroneze un spectacol încheșat, bine gândit și lucrat, de balet modern. Televiziunea ne oferă din cînd în cînd găzduire și atunci trebuie «aranjat» la rezezeală cite un număr, două. În cite un spectacol de revistă se încearcă de asemenea diferite formule coregrafice mai noi, uneori cu reușite, alteori însă cu eșecuri...

Victor Vlase: Noi dorim însă să plasăm dansul modern în artă, să-i facem un loc precis, și asta nu se poate încropi din firimituri. E adevărat, avem neșansa de a fi la început, de a nu avea școli sau înaintași, dar asta ține de trecut, nu de viitor. Iar pe noi viitorul și în primul rînd prezentul ne interesează.

Maria Mitrache: Iar în prezent noi, cei pasionați de baletul modern, am fi însă cu toții dispuși să ne dăm timpul liber pentru alcătuirea unui spectacol, a unui ansamblu chiar.

Redacția: Așadar, cîțiva bale-rini...

Victor Vlase: ...douăzeci, douăzeci și cinci...

Redacția: ...în căutarea unui patronaj artistic, a unei săli, a unui libret...

Aurel Giroveanu: ...și a unui compozitor. Cer scuze că am tăcut, dar abia acum mi-ați dat tonul. Cred că nu se poate realiza un balet de adevărată factură artistică fără o muzică creată special pen-

baletul modern

carnet de scriitor

putrezirea ...în barbă

de Eugen FRUNZĂ

Sentimentul de duioșie poate fi exprimat și altfel decât în baletul clasic...

tru el. Cîtă vreme se vor însăila mișcări de dans — fie ele cît de stilizate — pe niște melodii împrumutate, chiar și de mare vogă, nu vom ajunge la o operă coregrafică unitară, armonioasă.

Adriana Dumitrescu: Fără îndoială, colaborarea între compozitor și maestrul coregraf este o primă condiție. Dar..., cu o condiție; să nu transformăm muzica

într-un «dictator» al dansului, cum se mai întâmplă la ora actuală.

Victor Vlase: Un compozitor care ar gândi muzică special pentru un balet modern ne-ar fi totuși de mare ajutor, să recunoaștem.

Aurel Giroveanu: Nici un dans care a cucerit lumea nu a pornit de la o melodie de muzică ușoară, fie ea și un șlagăr. Rumba, tangoul, twistul au izvorât din folclorul unui

popor, de-aici și-au tras seva. Un balet modern românesc nu poate fi conceput și nu poate avea viabilitate în afara ritmurilor populare: cred că compozitorul, împreună cu coregraful respectiv, trebuie să pornească prin a alege din bogăția ritmică a muzicii noastre populare un anume ritm, să-l construiască pe anumite trepte de armonie, pe anumite măsuri, să caute, împreună cu coregraful, acele mișcări de dans care pot exprima cel mai direct, mai simplu, ideea urmărită.

Redacția: Prin urmare, dv. cu toții considerați că ne aflăm într-un moment propice creării unui ansamblu — sau, mă rog, cel puțin al unui spectacol — de balet modern. Credeți că avem cadrele necesare?

Adriana Dumitrescu: Da, credem acest lucru. Ar trebui însă să ne gândim și la perspectivele unui asemenea ansamblu: e foarte necesară o pregătire de specialitate a viitorilor balerini, mai susținută, mai bine organizată. De cîteva luni au început în cadrul școlilor de coregrafie niște cursuri de dans modern care mi se par încă destul de palide. Nu sînt suficiente, cred.

Cristina Dan: Și poate că ar trebui să se ocupe și presa mai mult și mai competent de dansul modern. La ora actuală, după vreun spectacol la televiziune, trebuie să ne mulțumim cu aprecierile — totdeauna dulci — familiei și cu cele — adeseori acre — ale unor colegi. Simțim efectiv nevoia unei critici de specialitate.

*

Închidem aici prima parte a discuției pe care o vom relua într-unul din numerele viitoare ale revistei, adresîndu-ne unor personalități preocupate de dezvoltarea coregrafiei în țara noastră.

Sanda FAUR
Bazil DUNĂREANU

Luăți un «deștept» dintre aceia care, la 17 ani, stau ore de-a rîndul prin localuri sau proptesc vitrinele din străzile centrale ale Capitalei, luați-l și întrebați-l la întîmplare dacă Balzac a scris «Divina comedie», dacă Rembrandt a fost portar la Real-Madrid, dacă Berezina e o cățea cosmonaută, dacă roib înseamnă un cal negru, dacă otava e o sculă de fierărie, dacă ontolog e cel ce știe să vorbească «din burtă» și așa mai departe. Întrebați-l ce doriți și veți constata că preopinientul nu are în cap — în afara unor biete rămășițe de școlar chiuangiu — decît vreo 707 informații sportive și 101 răcnete ritmate pentru călci. Cam asta-i tot, dacă facem abstracție de chică, de barbă și de părerea-i proprie despre superba lui personalitate. Pentru că, vezi bine, neisprăvitul se mai și crede un tip superior.

Cine își închipuie că exagerez, facă un experiment. Ochească printre oamenii tineri — majoritatea dintre ei frumoși, silitori, modești, culți, pasionați de propria lor desăvîrșire — o pramatie din aceasta, netunsă și obraznică. S-o scoată de guler și hai cu ea, peripatetic, la plimbare. Cam așa am procedat mai zilele trecute cu unul care, asistat de alți trei aidoma lui, îmbrîncise un om în vîrstă, beteag, sărînd să-l și bată pentru că omul avusese cumplita îndrăzneală să-i mustre. L-am luat deoparte și l-am poftit la o mică discuție. Ca prin minune pramatia nu m-a repezit, ba s-a și angajat la o convorbire destul de lungă. Am aflat astfel că a părăsit liceul și că n-are poftă să se facă din nou elev, că de muncit nu muncește pentru că nu-i convine să facă ucenicie, că joacă la «Prono» pe banii ciupiți de la mama, că nu se rade și nu se tunde pentru că e dreptul lui, că în ce privește perspectiva nu-și bate capul (aici s-a referit chiar la obligația statului socialist de a-i «aranja» viitorul!), că literatura nu-i spune nimic și că știința e bună, scuzați, pentru... boșorogi. Pfetosul de 17 ani vorbea cît se poate de degajat și cu un tupeu zdrobitor. Se mîndrea chiar, cinic și stupid, cu «concepțiile» sale, avînd — cum s-ar exprima unii critici literari — «oroare de» bunul simț și de strădania omului incolor. Observațiile mele, poate exagerat de amabile, primiră drept ultim răspuns:

— Ce ai cu mine, tovarășe?! N-am voie să-mi trăiesc viața?!

Firește că nu-mi luasem sarcina să-l schimb subit printr-o conversație purtată într-un picior. Dar mă gîndesc la ceea ce ar putea face părinții, vecinii, colegii de vîrstă serioși și, în genere, opinia publică pentru a-i vindeca pe acești tineri, degradați și obraznici, crescuți pe ici, pe colo, ca niște mărăcini în lanul de aur al tinereții. Ei pot și trebuie să fie învățați ce înseamnă de fapt a-ți trăi viața. Pentru că ceea ce fac ei înseamnă a te minți și a putrezi în barba-ți nevrstnică, sub cerul acesta înalt sărutat de zborul propriei tale generații.

Scenă obișnuită în statele din sudul S.U.A. Poliția se dezlănțuie violent împotriva manifestațiilor negri.

Vara aceasta a fost fierbinte pe continentul american: a început cu marșul pentru drepturi civile — «coșmarul negru» — în Mississippi. Denumit «marșul împotriva fricii», așa și a fost, în pofida gloanțelor trase în primul student negru al universității, Meredith. Apoi pîrjolul a făcut ravagii cu sute de morți și răniți, stare de asediu, incendii și distrugerii în valoare de zeci de milioane de dolari în marile metropole din nord, est și vest: Chicago, Minneapolis, Los Angeles, New York, Philadelphia, San Francisco, Baltimore, Omaha.

după vara fierbinte americană

de Silviu BRUCAN

Vara, revolta negrilor izbucnește mai violent în aceste orașe de ciment, beton și metal, în care temperatura se ridică la 100 grade Fahrenheit, aerul umed devine greu și irespirabil, pavajul se încinge, cămașa se lipește de corp, enervant, căci nylonul nu lasă nici pielea să respire — iar coate acestea devin iad în ghetourile negre cu slums — case mizere, insalubre, lipsite de aer condiționat, în care noaptea căldura rămîne nemișcată iar oamenii se chinuiesc răsucindu-se în cearșafurile ude pînă spre dimineață, cînd trebuie să pornească la lucru. Năduful se adună în suflete, revolta colcăie, simțul strigătoarei nedreptăți biciuie nervii, căci oamenii de culoare știu din vitrinele strălucitoare ale magazinelor de pe Main Street, din reclamele din ziare și de la televiziune cît de bine-făcătoare sînt pe fierbințele acestea blestemată apartamentele moderne, spațioase și răcorite, în care apeși doar pe un buton pentru a avea temperatura visată. Iar ei sînt constrînși să se înghesuie trei-patru

(Continuare în pag. 12)

după vara fierbinte americană

intr-o cameră: în ghetoul negru din Chicago, 90 000 pe mila pătrată, față de 20 000 în cea mai dens populată parte a orașului, albă, bineînțeles. Într-un bloc cu cinci etaje din Harlem a fost numărați 3 871. Iată cum a devenit «hot summer» (vara fierbinte) simbolul revoltei rasiale și violenței.

La New York, viltăzia s-a aprins când poliția din Harlem a interzis copiilor negri să se răcorească sub pompa de apă de lângă rigolă. Era una din puținele lor bucurii. Trei nopți la rând incendiile de case și automobilele răsturnate, împușcăturile, busculadele și exploziile bombelor de plastic au produs ravagii. La San Francisco tulburările au început după ce un polițist alb a împușcat mortal un băiat negru de 16 ani. La Chicago, rasiști albi, în mijlocul carora se afla și nazistul Rockwel, în cămașă brună cu cruce încirigată, au atacat o coioană de demonstrații negri. Peste 60 de oameni au rămas răniți pe străzi, 30 de automobile au fost incendiate și după aceea orașul n-a mai avut liniște timp de o săptămână, până când au fost aduse trupe regulate ale Gărzii Naționale, care au ocupat cartierul negru. La Baltimore, după un miting al populației negre, grupuri de tineri rasiști albi au atacat cartierul negrilor, comișind acte de vandalism, incendieri, jafuri, violuri. A urmat riposta negrilor, care a fost

Manifestație pentru drepturi civile, condusă de dr. Martin Luther King. Recent, printr-un verdict al Curții Supreme a S.U.A., s-a dat oricărui stat din cadrul federației dreptul de a interzice accesul manifestanților pe terenurile și în clădirile sale, de a-i aresta dacă se opun. Răsturnind o serie de hotărâri anterioare ce garantau dreptul de a manifesta pașnic pentru integrare rasială, această măsură restringe considerabil posibilitățile de acțiune ale celor ce militază pentru drepturile civile ale negrilor.

cumplită. Mult timp după aceea în Baltimore autoritățile au interzis cu strictețe orice adunare și demonstrație.

GHETOURILE NEGRE DIN NORD

Dacă în trecut pe continentul american principalul curent de migrație era de la est spre vest, oamenii fiind atrași de mistica minelor de aur, iar apoi de terenurile mănoase ale Californiei, în perioada post-belică grosul migrației a început să ia direcția sud-nord. Negrii părăseau în masă plantațiile de bumbac și tutun — truda ce rupe mijlocul și condamnă la sărăcie veșnică — îndreptându-se plini de speranțe spre marile metropole nordice. New Yorkul are peste un milion jumătate de negri, Chicago un milion, Los Angeles, de la 50 000 în 1945 la 600 000 în 1965, iar în Washington negrii reprezintă 54% majoritatea populației capitalei. În cele 14 centre metropolitane în care trăiește o treime din populația S.U.A. negrii s-au înmulțit de 16 ori mai repede decât albi.

Iar acest puhoi enorm și irezistibil este îngrădit în cartiere închise și ferecate de măsuri municipale și de legi nescrise, mai tari decât Constituția americană. Harlem și Watts au căpătat faima pe care o aveau până nu demult celele cartiere cu populație indigenă din centrele coloniale, cum era Kasbah: când pătrundeai în ele venind de pe bulevardele largi, cu trafic modern, vitrine luminoase, lume elegantă, parcă se lăsa o cortină și treceai brusc într-o altă lume, cu străzi înguste, întortocheate, cu case mici, dărăpănate, murdare, cu ferestre astupate cu ziare, cu tarabe pe trotuare, în care carnea, covrigii, brânza, bintuite de muște, se aflau alături de papuci de pinză, pantaloni de doc, săpun de rufe, mărgelile, iar oamenii mișunau încoace și încolo făcând un zgomot infernal. Da, ghetourile negre din marile orașe americane nu sînt decît versiunea modernă a acestor Kasbah coloniale. Ele sînt tot atît de dezolante ca înfățișare, contrastul pe care îl oferă tot atît de șocant. Doar muzica de jazz a aparatelor de radio cu butonul întors la maximum vorbește despre extraordinara dragoste de viață a acestei populații de culoare.

Ceea ce într-adevăr a adus nou șara capitalismului la pătrat este aproape de necrezut: condiția de claustrare logică impusă negrilor este și ea motiv de speculă. O anchetă a municipalității newyorkeze privind chirile a constatat că metrul pătrat de locuință în casele insalubre din Harlem este mai scump decît cel din Sutton Place, un cartier cu apartamente moderne din centrul Manhattanului, unde însă negrii nu pot să pătrundă. La Los Angeles, după explozia din Watts, care a pus pe gânduri și guvernul federal, o comisie oficială a constatat că, în timp ce în cartierul Beverly Hills, unde locuiesc stelele de cinema, pachetul de celofan cu 10 felii de piine costă 10 cenți, în Watts același pachet costă 22 cenți! Businessul s-a întrecut pe sine. Cum spunea un bătrîn amărît din Harlem: trebuie să plătești o taxă pentru a fi negru...

TENDINȚE DE RADICALIZARE

Vara fierbinte din 1966 a adus două elemente noi: afirmarea ideii de luptă prin orice mijloace în mișcarea negrilor și contraofensiva rasiștilor albi.

În ultimii ani acțiunile populației negre din S.U.A. au dobîndit un caracter militant și o amploare atît de mare încît a fost numită «a doua revoluție americană». De la starea de nemulțumire latentă și rugăciuni în biserică negrii au trecut la acțiune directă — marșuri și demonstrații de masă, ocuparea locurilor în restaurante și alte localuri segregate, pichetarea parcurilor și ștrandurilor rezervate «numai pentru albi», călătoriile prin mai multe state din sud ale «pelerinilor libertății» și acte de «neascultare civilă». Atacul în sud nu a mai fost dirijat împotriva unei laturi a regimului de discriminare — școala, locuințele, votul, șomajul; întreg regimul de asuprire și umilire politică, socială și economică a negrului american s-a aflat sub focul mișcării. Totul se desfășura însă sub semnul nonviolentei, doctrină inspirată de Gandhi, al cărei promotor în America este preotul Martin Luther King.

Totodată, ca reflex al creșterii mișcării de eliberare din Africa, s-a dezvoltat organizația negrilor musulmani «Black Muslims», al cărei profet era un bătrîn născut în Georgia, Eliahu, și al cărei predicator activ

a fost Malcolm X, un preot din Nebraska, stabilit în New York, care se purta cu turban și burnuz pe cea mai teribilă arșiță. După cum scriu ziarele, negrii musulmani erau 250 000. Între timp acest număr s-a redus simțitor.

Anul acesta, la începutul verii, s-a produs un eveniment căruia întreaga presă i-a acordat o semnificație specială. La Congresul organizației S.N.C.C. (Comitetul de coordonare al studenților nonviolentei), care a jucat un rol decisiv în acțiunile negrilor din ultimii ani, a fost ales ca președinte Stockely Carmichael, un tânăr de 25 ani, avînd la activul său 27 de arestări și încarcerări, cunoscut ca autor al noii lozinci «Black Power» (putere neagră). Manifestul lansat de noua conducere respinge complexul de inferioritate al negrilor:

«În definitiv, nu noi sîntem răspunzători de războiul de genocid în Vietnam; nu noi sîntem răspunzători de neocolonialismul în Africa și America Latină; nu noi am ținut un popor în sclavie animalică sute de ani».

«Black Power» reprezintă tendința de radicalizare în sinul mișcării negrilor; în esență ea exprimă cerința de a se acorda negrilor un rol în stat, în exercitarea puterii, conform cu numărul și ponderea lor în societate. Negrii — argumentează Carmichael — sînt în număr de 22 milioane, deci 11% din populația S.U.A., iar în Camera Reprezentanților sînt numai 1%, în Senat nici unul (recent a fost ales unul — n.a.). Acolo unde negrii predomină numeric, ei «trebuie să dețină puterea pe cartier, raion» etc.

Martin Luther King, care a respins la început lozincă «Black Power», ulterior a revenit și a declarat că ea exprimă dezamăgirea și frustrarea negrilor.

Vara aceasta a cunoscut și contraofensiva rasiștilor albi. Ei speculează cele mai primitive prejudecăți religioase și temeri biologice acumulate în conștiința oamenilor de-a lungul celor 300 de ani de sclavie clasică și modernă a negrului american, precum și teme mai contemporane, ca lupta acerbă pentru angajări, concurența comercială, prăbușirea valorilor caselor în cartierele în care se mută negrii, scăderea nivelului școlilor în care intră copii negri etc. La aceasta se adaugă acel perfid «cerc vicios» — condițiile de mizerie, umilințe și promiscuitate (în Watts un copil din patru este nelegitim, o femeie din trei, divorțată) generează cel mai înalt procent de delincvență, iar frecvența delictelor devine la rîndul ei argument pentru claustrarea și izolarea negrilor în ghetouri ale mizeriei, umilinței și promiscuității.

Vechiul dicton amar: *negrul este primul concediat și ultimul angajat*, a fost îmbogățit cu o nouă versiune: *negrul este primul condamnat și ultimul achitat*.

PRINCIPALA VICTIMĂ A AUTOMATIZĂRII

Chiar dacă procesul de desegregare în sud a făcut în ultimii ani pași timizi înainte, situația negrilor pe cele trei fronturi principale — locuințe, școală, angajări — s-a înrăutățit. Iar revendicările de luptă, în aceste trei direcții sînt strîns legate una de alta.

Majoritatea orașelor americane, din nord și din sud, în care se află în prezent grosul populației negre, sînt segregate în materie de locuințe în proporție de 80-95% — mai mult decît oricînd în istoria S.U.A. («New York Times» 24 aprilie 1966). Iar în toate metropolele din nord, unde nu există segregare de jure, discriminarea este mascată ipocrit prin sistemul de repartitie teritorială potrivit căruia cetățenii trebuie să-și trimită copiii la școlile din cartierul în care locuiesc. Aceasta duce la segregare de facto, deoarece negrii nu-și pot da copiii decît la școli din ghetoul lor sau din alte cartiere cu un mare număr de negri, portoricani și alți oameni de culoare. Iar școala este o problemă vitală: a urma în licee destinate exclusiv negrilor (mulți dintre absolvenții acestora nu știu măcar să citească și să scrie în limba engleză) înseamnă pentru tînărul negru a fi condamnat să accepte o muncă inferioară, necalificată, ca și părinții săi. Este elocvent în această privință faptul că 60% din familiile de culoare au venituri anuale sub nivelul unei vieți decente, stabilit oficial în S.U.A.; 65% din negrii angajați sînt în categoria muncilor semicalificate și necalificate.

Adevărul este că societatea americană, așa cum este construită azi, în nord ca și în sud, are nevoie de circa 15-20 milioane de brațe de muncă ieftine, oameni analfabeți sau semianalfabeți, fără prea mari pretenții, fără capacitatea de a influența într-un fel

sau altul viața politică a țării, care să efectueze muncile inferioare de care au nevoie clasele parazitare. Această masă de milioane o furnizează oamenii de culoare — portoricani, mexicanii, dar în special negrii. În conștiința lor este adînc sădită ideea inferiorității și umilinței, fie și prin cele mai absurde teorii rasiste și prejudecăți medievale.

Faptul că o minoritate infimă a negrilor a ajuns să se ridice în rîndurile micii burghezii sau ale burgheziei și că un număr de negri deosebit de talentați s-au afirmat în diferite profesii, în artă sau în sport, nu schimbă datele fundamentale ale problemei, și anume că masa celor 22 milioane de negri constituie o castă social-economică inferioară a societății americane.

Elementul nou pe acest plan este acela că revoluția tehnico-stiințifică, în condițiile actuale din S.U.A., în loc să îmbunătățească, a înrăutățit situația negrilor. În iunie 1965 procentul de șomeri albi era de 4,1% iar cel de șomeri negri de 8,3%. În iunie 1966 șomerii albi au scăzut la 3,5% iar cei negri au crescut la 9% iar acest fenomen se petrece într-o perioadă de boom prelungit. Ce se va întimpla cînd va izbucni o recesiune economică?

O altă cifră elocventă: din 1 356 000 pos-

În «statul bunăstării generale»: alături de oțelăria din Birmingham (Alabama) se află casele din lemn ale negrilor.

turi noi create în 1966 pentru tineri între 14 și 19 ani, 1 297 000 — 97% — au revenit albilor, iar restul de 3% tinerilor de culoare, în rîndul cărora șomajul atinge 25%. Unul din patru tineri de culoare este fără lucru.

Perspectiva? Iată, ce se spune într-un raport oficial al Biroului de statistică a muncii, înaintea președintelui Johnson: «Dacă tendința de coborîre a numărului posturilor oamenilor de culoare continuă în același ritm ca în anii din urmă, procentul șomajului de culoare va fi în 1975 de două ori și jumătate mai ridicat decît al brațelor de muncă în ansamblu».

Automatizarea îl urmărește pe negru ca un adevărat spectru. În metrourele și autobuzule din marile orașe americane s-au pus în ultimii ani afișe mari cu un desen pe care stă scris: «Cînd acest circuit va învăța munca ta, ce ai să faci?» Ilustrația arată un circuit de tipul celor folosite de mașinile electronice, cu care se automatizează producția.

Într-adevăr, se întreabă îngrozit muncitorul care mai are de lucru, ce am să fac? În josul afișului se află un avertisment — parcă circuitul electronic ar pătrunde rece pe șira spinării muncitorului din față: «Nu aștepta ca circuitul să te înlocuiască

la post. Incepe să te recalifici!»

Pentru muncitorul negru răspunsul la întrebarea «Ce ai să faci?» este disperarea. Decalajul de azi devine, în condițiile automatizării, o prăpastie, deoarece recalificarea cere cunoștințe din ce în ce mai înalte. În medie, tinerii negri au de trei ori și jumătate mai puțini ani de școală decît tinerii albi. Chiar și în școlile de recalificare deschise în ultimii ani bariera de rasă (sau de studii, ceea ce în speță este același lucru) îi închide întrarea. O anchetă recentă a constatat că din 3 500 cursanți la școli de recalificare numai doi erau negri. Deci decalajul, în loc să se reducă, crește. Și o dată cu asta cresc lipsa de perspectivă, disperarea, revolta.

BAROMETRU AL SOCIETĂȚII AMERICANE

Masa celor 22 milioane de negri a devenit o dinamică forță revoluționară. «Este imposibil — scria în 1963 Walter Lippman — să se abordeze problema egalității în drepturi a negrilor fără a reinvia și a reinnoi mișcarea progresistă în politica americană, care a fost apatică în ultimii zece ani». Într-adevăr, acțiunile directe și curajoase ale negrilor la începutul anilor '60 au trezit

mari energii latente, au avut un efect galvanizant în universități și în sinul intelectualității; aceste forțe sociale au devenit active în lupta pentru drepturi civile și în împotrivirea față de războiul din Vietnam.

Dialectica luptei politice din S.U.A. face ca mișcarea negrilor să ascute conflictul major dintre forțele antagonice ale societății americane, pe care ideologiile burgheze s-au căznit să-l camufleze și să-l declare inexistent prin asemenea formule mitice ca «societatea fără clase» sau «statul prosperității generale». Drepturile negrilor împing la confruntare politică forțele liberale și progresiste cu acea coaliție conservatoare a republicanilor de dreapta și a democraților din sud, coaliție pe care s-a sprijinit atît politica războiului rece și a agresivității imperialiste, cît și politica reacționară pe plan intern îndreptată împotriva sindicatelor, a muncitorilor agricoli și a populației de culoare. Coaliția conservatoare din Congres a «ucis» nu o dată proiecte de legi menite a împinge înainte societatea americană.

Recent, în septembrie, a fost înmormintată în Senat legea propusă de administrația Johnson cu privire la nediscriminarea în materie de locuințe, deși prin prevederile ei timide ea era departe de a aduce

problemei o soluție efectivă. Înmormintarea legii a fost însoțită de o intensă campanie de presă pe tema că procesul de integrare ar fi «prea rapid» și că forțarea ritmului ar duce, chipurile, la o reacție ostilă a populației albe. Pentru această reacție a fost lansată expresia *white backlash*, care descrie mișcarea înapoi a biciului după ce a lovit. În mod evident, dreapta vede în zăgăzuirea mișcării negrilor o condiție a zăgăzuirii întregii mișcări progresiste, antiimperialiste, din sinul societății americane. Manevra a apărut vizibilă în întreaga desfășurare a luptei politice în recenta campanie electorală pentru re alegerea unor guvernatori, senatori și deputați în Congres. Consecințele se anunță însă mult mai durabile decît simpla competiție electorală din noiembrie. Comentatorii menționează posibilitatea unei *realinerii* politice, iar Tom Wicker scrie în «New York Times»: «O nouă stingă, puternică din punct de vedere politic și creată pe baza problemei vietnameze și a problemei drepturilor civile, pare improbabilă majorității oamenilor politici de profesie. Dar cei mai clarvăzători dintre ei nu înlătură această posibilitate».

Oricum, mișcarea negrilor este un fel de barometru pentru societatea americană.

întimplare la monte carlo..

de MAURICE DRUON

Prozatorul francez MAURICE DRUON s-a născut în anul 1918. Cînd împlineste 30 de ani, premiul Goncourt îl impune atenției generale cu romanul său realist-critic *Marile familii*, în care — în spiritul celor mai bune tradiții balzaciene — este violent demască decăderea morală a marii burghezii franceze contemporane. O altă carte care-l reafirmă este romanul istoric *Regii blestemați*, evocare plină de dinamism, scrisă cu nețăgăduit meșteșug literar, a unor pagini din frământata istorie a monarhiei franceze din secolul al XIV-lea. Maurice Druon este și autorul altor romane («*Voluptatea de a fi*», «*Memoriile lui Zeus*» ș.a.) consemnate mai puțin de critica literară.

Atît *Marile familii* cît și *Regii blestemați* (vol. I și II) au fost traduse în limba română și publicate de E.P.L.U. (1961 și 1964).

Era înalt și deosebit de voluminos; îmbrăcat cu o pijama verde de mătase, cu un briliant de 12 carate pe degetul mic, de abia încăpea în fotoliul stil Louis XV în care stătea răsturnat. La orele 11 dimineața se mai afla în dormitorul său. Era doar atotputernicul, bogatul domn Mavare. Tributul pe care i-l plăteau zilnic aproape o jumătate de milion de fumători din întreaga lume îi permitea să-și petreacă lunile de primăvară într-un apartament luxos al hotelului «Paris» din Monte Carlo și să lase în fiecare seară pe postavul verde al mesei cazinoului cîteva milioane de franci.

Poate că ați avut și dumneavoastră prilejul să cumparați țigările Mavare, țigări mici, delicate, cu un ușor miros de fin. Pe fiecare cutie se poate citi marca «Mavare Brothers — limited». Probabil că nu v-ați gândit însă la existența unui domn Mavare în carne și oase, și mai ales la asemenea dimensiuni...

Domnului Mavare îi plăceau aromele de fin și florile. Un buchet mare de flori delicate răspîndeau un miros dulce, amețitor. Prin ferestrele hotelului, soarele își revărsa razele călduțe, plăcute, și scaldau priveliștea — cazinoul, parcul și marea.

Pe măsuta de lângă fotoliu se afla o cutie din lemn roșu de palisandru. Miliardarul scotea din cutie cîte două cărți și le examina satisfăcut. De fiecare dată respira adînc: cîștigase.

— De ce oare nu merge la fel și seara? E de neînțeles!

Împinse la o parte cutia cu cărțile de joc. Jocul prezumtiv, fără partener, nu-l mai amuza...

Chiar atunci sună telefonul.

— Dar ce vrea? — întrebă domnul Mavare pe portar, care îi anunța că un necunoscut dorește să-i vorbească. Și, deși înțelese prea bine explicația dată, îi răspunse într-o doară: Bine, dă-i drumul sus!

Nu-ți trebuia prea mult timp ca să ghicești din ce categorie de vizitatori făcea parte. Îmbrăcămîntea lui uzată vorbea singură. Era un omuleț de vreo 50 de ani, părea să fi slăbit mult în ultima vreme, hainele îi ațirau în jurul corpului și întregul său aspect trăda mizeria.

Mavare luase în mină, cu un aer plictisit, scrisoarea de recomandare pe care i-o înmînase necunoscutul. Mișcărilor lente și indiferente ale domnului Mavare erau de-a dreptul chinuitoare pentru nefericitul oaspete.

În sfîrșit, domnul Mavare se hotărî să vorbească. Ochii îi rămîneau însă mereu fixați dincolo de fereastră, spre palmieri și fațada cazinoului. Domnul Mavare avea o voce subțire, cu totul neașteptată la această piramidă de carne și grăsime.

— Nu înțeleg de ce ați fost trimis la mine. Nu-mi plac astfel de scrisori de recomandare și nici nu am cum să vă ajut; nu pot să vă ofer nimic de lucru.

Ferestrele, pereții, florile, covorul — toate se învîrteau în jurul bietului vizitator. El clătina din cap cu tristețe.

— Înțeleg, păcat să vă mai deranjez. De fapt m-aș fi mirat să obțin de lucru tocmai de la dumneavoastră. De altfel, dintotdeauna m-a urmărit ghinionul.

Vizitatorul se inclină și se îndreptă spre ușă. Grăsunul se și întorse spre cutia cu cărțile de joc, cînd, deodată, se opri și-l rechemă pe cel care pleca.

— Hei, dumneata, vrei să mai vii puțin? Cum te numești? — și abia acum îl privi pentru prima oară în față. Ochii îi străluciau.

— Mă numesc Florentin.

— Spuneai că toată viața te-a urmărit ghinionul, nu? Și n-ai avut oare niciodată noroc?... Uite ce e, domnule Florentin. Îți ofer prilejul să cîștigi zilnic 20 000 de franci. De acord?

— Despre ce vorbiți, domnule Mavare? Cum să cîștig zilnic 20 000 de franci?

— Nu glumesc. Am nevoie de dumneata, dar de fapt nu va fi vorba de fiecare zi, ci de fiecare noapte.

Vei lucra noaptea, exclusiv noaptea. Primești?

Omul rămase pe gînduri. Suma oferită și faptul că i se propunea să cîștige ațîția bani noaptea îi sugera bănuiala unor afaceri necurate. Despre perversitatea acestor bogătași circulau doar destule povești! Ce poate fi adevărat și ce nu? Dar și suma era ispititoare! Nu sînt de aruncat 20 000 de franci pe noapte... 600 000 de franci pe lună. Fie ce-o fi! Foamea și mizeria îl făceau gata la orice. Din primii bani va aprinde o luminare de mulțumire sfintei Rita, patroana deznădăjduiților, și îi va cere să-l ocrotească măcar de data asta.

— Ce voi avea de făcut? — îngăimă el chinuit.

— O, nimic prea greu. Iată ce îți cer: în fiecare seară la ora 10 vei veni să mă găsești la restaurantul unde iau masa. Vei primi de la mine 20 000 de franci, cu care vei intra la cazinou... Ai mai fost la cazinou? Ai jucat vreodată? — îl întrebă Mavare cînd îi observă expresia mirată. Oricum ar fi, te vei duce la cazinou, vei juca piñă cînd vei pierde toți banii. Dar absolut toți, înțelegi? Să nu care cumva să crezi că poți opri vreun ban din ei! Știi doar foarte bine că voi putea controla acest lucru. Cum ai pierdut toți banii, vii înapoi la mine la restaurant și primești cei 20 000 de franci ai dumată, cu care ești liber pînă a doua seară. Apoi, o luăm de la început. Asta e totul! Pe diseară!

Florentin îl privi pe Mavare, îi privi bine figura înecată în grăsime, corpul inform, pîntecele revărsat și se întrebă dacă nu are cumva în față o generoasă zeitate asiatică. Ce se ascunde oare în acest cap? Se putea spune orice despre domnul Mavare, puteai chiar să-ți dai seama că îți inspiră repulsie, dar a fi nebun nu arăta în nici un caz.

Florentin se inclină adînc în fața lui și îi răspunse:

— Pe diseară, domnule Mavare, și vă mulțumesc!

*

În sala de joc Florentin rămase uluit de înălțimea încăperii, de luxul mobilelor și al covoarelor, de liniștea înmiresmată cu aroma tutunului și a parfumurilor scumpe. Unde se afla oare: într-o biserică sau în iad?

În jurul meselor, oamenii concentrați asupra cărților sau a bilei de fildes erau cuprinși de tremurături nervoase, dar fiecare căuta să-și ascundă reacțiile.

Florentin se învîrte cîteva minute, nu reușea să înțeleagă cum trebuie să joace. Observă că fiecare intră mai întîi într-un birou lateral, unde își schimbă banii pe jetoane din os. Se apropie de funcționarul care îl întrebă imediat:

— Ce fel de jetoane doriți?

— Indiferent — făcu Florentin, numai ca să nu răspundă, dîndu-și astfel în vileag nepriceperea.

Puse banii pe masă și primi în schimb atît de multe jetoane încît cu greu le înghesui în buzunarele costumului său uzat. Apoi se apropie de prima masă și se așeză lîngă o doamnă mai în vîrstă și cocoșată. «Cocoșății poartă noroc» — se gîndi Florentin și așeză primul jeton pe masă. Bila ruletei se opri. Crupierul îi și adunase jetonul cu lopățica lui, o dată cu celelalte jetoane de pe numerele necîștigătoare. Florentin își urmări cu părere de rău jetonul, dar își aminti că, de fapt, el era obligat să piardă. Vecinei sale cocoșate i se returnase însă jetonul cu cîteva în plus. «Așa arată cîștigul» — se gîndi Florentin.

Se îndreptă spre altă masă și puse din nou un jeton, care dispăru ca și primul. Făcea mereu același lucru, de la o masă la alta, pune jetonul și aștepta să-l adune crupierul cu lopățica. Începea să se grăbească, voia să vadă dacă într-adevăr i se va plăti pentru o astfel de treabă. «Oare n-a mințit Buddha cel verde?»

Pînă la sfîrșit reuși să-și golească buzunarele. Era miezul nopții. Aproape fugind, se îndreptă spre

restaurant. Portarul îl privi cam neîncrezător, dar îl lăsă totuși să intre. Mavare își terminase cina și își băuse și sticla cu șampanie. Purta un smoching alb, cu o garoafă roșie la butonieră. În fața lui ședea o fată tînără și frumoasă, cu o figură deosebit de expresivă. La urechi și la git purta bijuterii scilpitoare.

Florentin se apropie timid. Ii dădeau lacrimile de foame și oboseală.

— Ei, cum a fost? — îl întrebă Mavare, plictisit.

— Așa cum ați dorit, domnule Mavare, am pierdut totul — îngăimă cu greu Florentin.

— Ai pierdut și mult timp, dar probabil că nu te pricepi, e prima dată, nu? Mîine poate te descurci mai repede.

Mavare vorbea și în același timp scoase din port-bancnot cei 20 000 de franci.

— Mîine continuăm, la vederea!

A doua zi a mers mai repede. Florentin și-a terminat treaba în ceva mai mult de un ceas. Din zi în zi pierdea mai repede cei 20 000 de franci. Tot așa de repede chețuia însă și rația de 20 000 de franci pe care îi primea pentru îndeplinirea ordinului. Se mutase într-un hotel cumsecade, mîncea mai bine și se îmbrăcase. Toată ziua și-o petrecea pe la vitrine și pe stradă. Se bucura de orice putea să-și ofere. Se gîndea chiar că ar putea să se și însoare. Începu să facă și unele mici excursii, dar seara se prezenta cu punctualitate la restaurant, la Buddha cel verde.

Își făcuse un mic grup de cunoștințe, primea chiar și vizite. De la prima sa vizită la domnul Mavare trecuseră 23 de zile. Devenise un client cunoscut al cazinoului. Se pricepea acum la toate jocurile și ajunsese la concluzia că, pentru a pierde banii, nu-ți trebuie cine știe ce pricepere.

În seara aceea totul părea că se va petrece ca de obicei.

Aruncase un jeton mare, de 10 000 de franci, pe numărul 34. Era grăbit, voia să ajungă cît mai repede acasă și imediat cum aruncase jetonul se și grăbea spre altă masă, cînd se auzi strigat: «Numărul 34, ați cîștigat!»

Se întorse și primi 350 000 de franci. Ce corvoadă! Cînd va mai reuși oare să-i piardă? Mavare îl va certa iar că vine tîrziu.

— Ați cîștigat din nou! — auzi vocea crupierului, după ce aruncase un pumn de jetoane tot pe numărul 34; știa că nu se prea întimplă ca un număr să cîștige de două ori la rînd.

Primi din nou 350 000 de franci. Era disperat. Se refugie alături, la jocul de bacara, și depuse miza maximă. Era un joc rușinos și miza maximă era de 500 000 franci. Cîștigă de patru ori la rînd, de fiecare dată cîte un milion.

Crupierul anunță o pauză.

Florentin avea în mînă 4 000 000 și nu știa cum să scape de ele. În cazinou, vizitatorii urmăreau o scenă cu totul neobișnuită. Un om grăbit, cu părul răvășit, fugea de la o masă la alta și arunca cu furie jetoanele. De fiecare dată era rechemat să-și ridice cîștigul. Jucătorul nesocotea orice reguli, teorii și premise, părea că își caută ruina și, totuși, cîștiga mereu. Părea copleșit de ploaia de jetoane. Chiar dacă reușea să piardă ceva la o masă, la cealaltă încercare cîștiga înzecit. Iar ceea ce părea tuturor foarte ciudat era faptul că, la fiecare cîștig, omul părea și mai disperat.

Miza pe două cărți 4 000 000. Gîtul i se uscase și se refugie la bufet să bea ceva. Cînd se înapoie, îl înconjurară toți jucătorii din sală: cele 4 000 000 deveniseră 32 000 000. Crupierul oprise jocul. Sălile se goleau. Ce să facă acum? Florentin, fericit de toți jucătorii, începuse să se simtă totuși fericit. De jucat și așa nu mai era posibil, jocul fusese oprit. Era 5 dimineața. În total avea în buzunar 47 000 000. Unde putea să-l găsească acum pe domnul Mavare? Încercă totuși la restaurant. Domnul Mavare aștepta

la locul său obișnuit, nemișcat, în fața prietenei sale. Florentin se grăbea atât de tare încât se împiedică de covor.

— Uitați-vă, domnule Mavare, priviți cât am câștigat! — fața îi strălucea punând banii pe masă; orice s-ar fi spus, nimeni nu se putea supăra de un astfel de câștig.

Grăsunul privi printre ochii întredeschiși. Fața îi rămăsese nemișcată.

— S-a întâmplat exact așa cum am bănuț, eram convins că așa va fi! — și întorcându-se spre prietena sa, îi spuse: știu că nu te interesează jocul, dar privește, chiar și hazardul poate fi prevăzut. E interesant, nu? Omul acesta a afirmat că toată viața a fost ghinionist. O dată și o dată trebuia să intervină exact contrariul. L-am trimis la cazinou să piardă, să piardă mereu. În aceasta consta cheia succesului. Știi că eu am jucat săptămâni de-a rîndul cu fel de fel de calcule ca să câștig. Și doar mă pricep la calcule, dar cu hazardul trebuie să calculezi altfel. Am găsit cum. Am pierdut în 23 de zile cite 20 000 franci. În total aproape 500 000. Am câștigat în schimb aproape 50 000 000. Totul este să știi cum trebuie să investești banii. Și să se mai spună că banii se câștigă greu!...

Florentin nu-l mai asculta. Se gîndea la un singur lucru. Cît i se cuvenea oare din câștig-5%, poate chiar 10%...?

— Nu te mai rețin, domnule Florentin — îi spuse deodată Mavare, adunîndu-și banii.

— Domnule Mavare, permiteți-mi..., dar cum, an-

gajamentul meu încetează? — începu sfios Florentin.

— Domnule Florentin, cred că îți amintești, noi am stabilit: primești 20 000 de franci pentru fiecare 20 000 de franci pierduți. Așa stau lucrurile, nu?

Florentin rămăsese uimit. Nici nu se putea mișca.

— Ce mai doriți, domnule Florentin? — îl întrebă Mavare enervat. Noapte bună! E timpul să ne retragem.

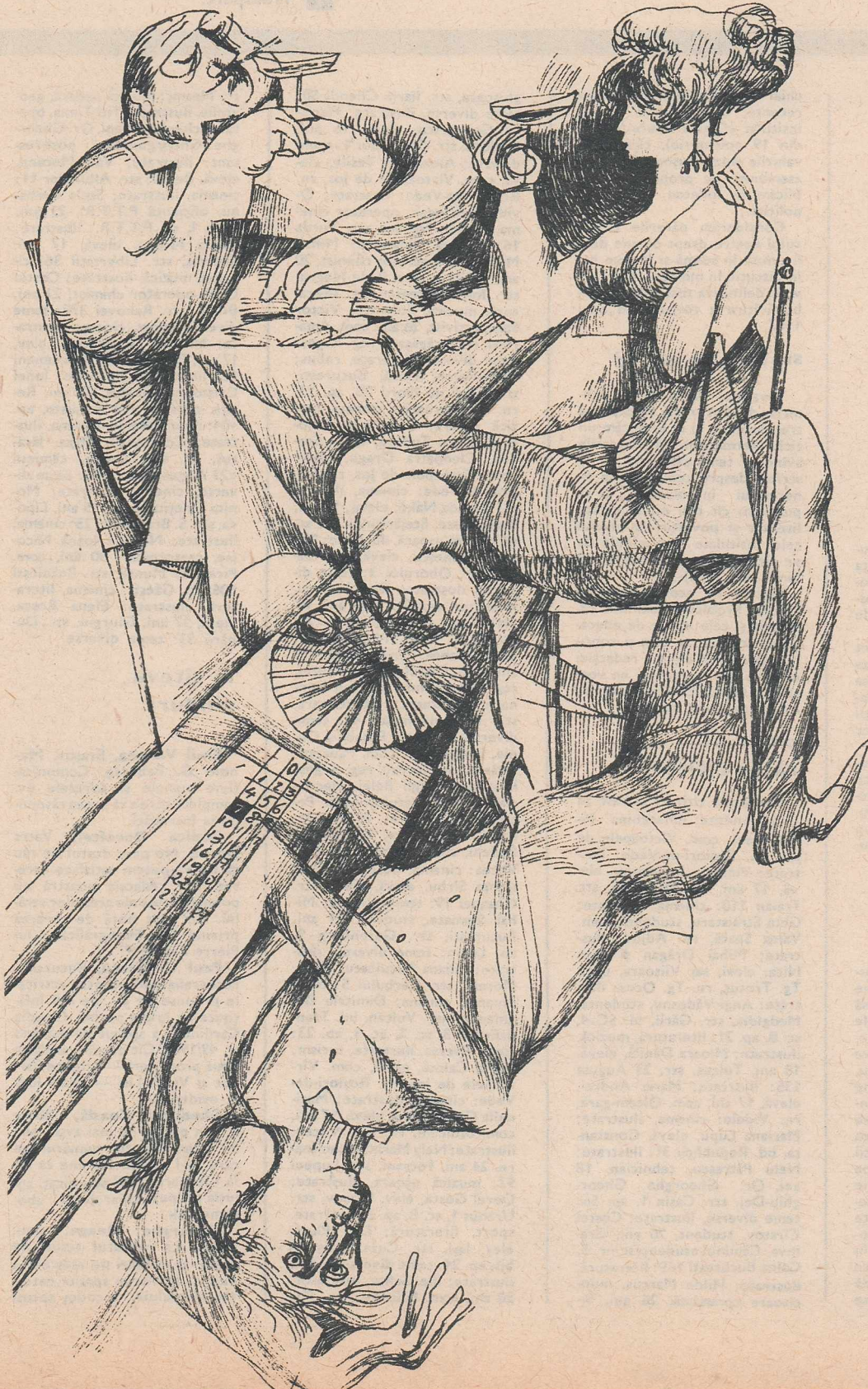
— Cum, nu-mi dați nici măcar ultimii 20 000 de franci? — mai încercă Florentin.

— Domnule Florentin, ne-am înțeles să vă plătesc pentru pierdere, nu pentru câștig. Vă mulțumesc! Nu mai am nevoie de dumneavoastră!

Se povestesc multe despre Monte Carlo, multe legende tragice. Există tot felul de teme, cu tot felul de variațiuni, tot felul de sinucideri după pierderi spectaculoase — unii își taie venele, alții se împușcă sau se aruncă în mare.

Nimeni nu a putut însă să înțeleagă de ce s-a sinucis omulețul găsit dimineața la poalele celebrei stînci din Monte Carlo. Era doar același ins care, cu o seară înainte, câștigase la cazinou aproape 50 000 000...

În românește de **Al. ROATĂ**
 ilustrație de **Cik DAMADIAN**

un pas înainte, un pas înapoi

Astăzi — «Hamlet» în viziunea lui Kozințev și interpretarea lui Smoktunovski, mîine — «Fiii marii ursoaice». Și așa mai departe. Pe toate gusturile. Cu grija aparentă de a nu-i contraria pe cei ce cer mai puțină muzică simfonică și mai multe transmisiile de la circ. Atît de ritmică, de inevitabilă a devenit pendularea, încît, privind fiecare pas înainte, pariezi cu tine însuși cît va dura pînă se va face și pasul compensator înapoi. Să nădăjduim însă că, cel puțin în această stagiune, nu se vor ivi insurmontabilele obstacole tehnice sau organizatorice sau de cine știe ce altă natură care să determine suspendarea retransmiterii a jumătății de concert în fiecare duminică dimineața.

Oricît de puțin ai fi însă inclinat spre fatalism, e greu să nu crezi că un destin implacabil diluează, atenuază, estompează într-un fel sau altul fiecare idee originală, fiecare inițiativă valoroasă. Emisiunea «În culisele muzicii ușoare» a fost unul dintre cele mai bune lucruri realizate de Televiziune în ultima vreme. Dar... Dar simpaticul, talentatul Radu Zaharescu nu era omul potrivit pentru a o prezenta. Cei intervievați răspundeau degajat, aparent improvizat, adesea cu farmec, la întrebări citite cu trac și într-un mod supărător de nefiresc. Adică aproximativ invers decît se întîmplă de obicei.

Programul intitulat modest «Microvarietăți», pe care l-am văzut cu aproape două săptămîni în urmă, a reunit un număr record de interpreți buni. Dar... Dar formula regizorală ar fi putut să ilustreze cu succes, într-un joc de societate, zicala «Ca nuca-n perete». Între melodiile cîntate și mijloacele de locomoție care constituiau (inconsecvent) trama emisiunii nu e nici un fel de legătură. Nici măcar o paradoxală contradicție. Asta ar fi avut chiar haz. Nimic. Ele treceau unele pe lingă altele cu o indiferență care nu putea fi și a telespectatorului, agasat de însumarea de clipe necesare desenatorului-fenomen pentru a scrie simultan de la cap la coadă și dîmpotrivă «Constantin» și alte citeva cuvinte lungi.

Uneori Ormuz și Ahriman, binele și răul, se ciocnesc — ca în exemplele de mai sus — în aceeași emisiune. Alteori Ahriman, gelos pe spațiul cucerit de Ormuz, îl împinge, încet-încet, înapoi. Teledjurnalul începuse să invite, seară de seară, cite un comentator de politică externă. Un pas. Apoi i-a adus pe toți împreună pentru a discuta, la sfîrșit de săptămîină, bilanțul evenimentelor. Al doilea pas. Tot înainte, deși formula era încă imperfectă. A urmat un pas îndărăt: comentariile n-au mai fost citite de autorii lor, ci de crainici. Al doilea pas îndărăt: zile în șir nu se dau comentarii. Rezultatul e negativ, pentru că nimic e mai puțin decît nimic după ce ai văzut că se poate face totuși ceva.

Sau să luăm emisiunile pentru femei: capitoulul culinar, pe vremuri cel puțin satisfăcător, a fost înlocuit cu altul discutabil, pentru ca apoi să dispară cu desăvîrșire. Cînd s-au adăugat rubrici noi, dintre toate protagonistele s-au impus categoric două: o arhitectă și o cosmeticiană. N-a trecut prea multă vreme și locul lor a fost luat de persoane nu la fel de înzestrate pentru a vorbi la televiziune (salutăm, în ultimele emisiuni, revenirea arhitectei). În sfîrșit, rubricile s-au redus numeric. Astăzi, cu excepția discuțiilor conduse de Ioana Măgură, emisiunea «Pentru noi, femeile» conține prea puține lucruri vrednice de interes.

Suișurile și coborîșurile par a face parte integrantă din peisajul televiziunii.

Și în timpul acesta, senină, pe deplin împăcată cu sine, considerînd că toate neajunsurile proprii au fost rezolvate impecabil, «Poșta televiziunii» își oferă citeva dintre puținele ei minute celor ce doresc să persifleze unele producții literare și pe criticii care le încurajează. Nu, nu e vorba, așa cum s-ar putea crede, despre versuri recitate la televiziune sau despre opinii critice emise din studio. (Acestea din urmă sînt sublime, în primul rînd pentru că nu există.) Se birfește așa, în general, fără adresă, ca să mai treacă timpul. Doar n-o să se consacre «Poșta televiziunii» problemelor reale ale emisiunilor!

Felicia ANTIP

din carnetul fotoreporterului

Gh. VINȚILĂ

- 1 Greutăți în circulație.
- 2 Concentrare.
- 3 Concert.
- 4 Transport.

două scrisori, o singură propunere

Tovarășii G. Stoica și Constantin Concu din Craiova, ambii fotoamatori (ale căror lucrări au fost publicate în repetate rânduri în rubrica «Cititorii fotografiază»), adresează redacției noastre câte o scrisoare în care ne fac de fapt aceeași propunere: organizarea unui concurs printre fotoamatori, în scopul atragerii și stimulării celor ce au îndrăgit arta fotografică.

«Propun un concurs în cinstea aniversării republicii, intitulat «România în fotografie» — ne scrie tov. G. Stoica. «Aș da și câteva sugestii de tematică — precizează tov. Concu: «Orașul meu», «Soare, flori, copii», «Tinerete, dragoste» etc.»

Redacția a primit cu interes propunerea celor doi corespondenți, ea rămânând în atenția noastră pentru anul care vine. «Flacăra» le exprimă pe această cale mulțumirile sale.

sesizarea a fost întemeiată

Redacția noastră a fost sesizată de curind asupra unor cerințe existente în deservirea oamenilor muncii veniți la odih-

nă și tratament la Băile Herculane. În legătură cu aceasta Sfatul popular al regiunii Banat, căruiu i-am adus la cunoștință cele sesizate, ne răspunde printre altele:

— gradul scăzut de confort al camerelor hotelului «Cernab» se datorește faptului că regiunea Banat nu are deocamdată planificate fonduri de investiții pentru procurarea de mobilier pentru hoteluri;

— în legătură cu lenjeria hotelului, care lasă de dorit în ce privește curățenia, a fost sancționat administratorul hotelului, luându-se în același timp măsuri de recondiționare a lenjeriei și plâpumiilor.

prea mult spațiu...

Tovarășul Valentin Teodorescu, student din București, ne expune, într-o scrisoare scrisă cu multă căldură, părerile sale despre conținutul revistei. Trezind peste aprecierile pozitive (pe care, tovarășe Teodorescu, le socotim prea laudative!), ne vom opri la ceea ce corespondentul nostru consideră slab în «Flacăra». «Se acordă prea mult spațiu în revistă rubricii «Curier», care interesează pe prea puțini cititori», ne scrie corespondentul nostru. De asemenea: «se publică uneori schițe fade». Ce ar dori tov. Teodorescu să găsească în schimb în locul acestor lucruri ce nu i se par interesante? D-sa ne dă câteva exemple folosindu-se

chiar de sumarele unor numere recente: documentare ca cel intitulat «Cine a ucis?» (nr. 47 din 19 noiembrie), ciclul «Pe valorile muzicii ușoare» ș.a. De asemenea, ne propune să publicăm în foileton un roman polițist.

Considerăm părerile cititorului nostru drept demne de a fi ținute în seamă și le vom lua în discuție în momentul în care vom definitiva măsurile de îmbunătățire a revistei, în anul 1967.

sîntem de acord

Tovarășul Marin Mazilu, tehnician din București, își exprimă trei dorințe: 1) să publicăm un ciclu permanent de materiale avînd ca temă căsătoria; 2) să scriem despre comportarea tineretului în societate; 3) să publicăm cît mai multe schițe literare și povestiri la nivelul celei intitulate «Jos miinile de pe civilizație» («Flacăra» nr. 40 din 1 oct. 1966).

Sîntem de acord, tovarășe Mazilu. Probleme cum sînt căsătoria și cele legate de educația tineretului au stat și conti-nuă să stea în atenția redacției noastre. De asemenea, ne vom strădui să publicăm cît mai multe schițe de bună calitate.

cititorii către cititori

Următorii cititori doresc să corespundă: Gherghina Petre, elevă, com. Virtoapele de Jos, rn. Roșiori-de-Vede: ilustrate; Victoria Secăreanu, elevă, 17 ani, Tr. Măgurele, str. Traian 110: cinema, ilustrate; Geta Străistaru, studentă, com. Valea Seacă, rn. Adjud: ilustrate; Mihai Drăgan și Ioan Nica, elevi, sat Viișoara, com. Tg. Trotuș, rn. Tg. Ocna: ilustrate; Anghel Vădeanu, studentă, Medgidia, str. Gării, bl. SC 4, sc. B, ap. 21: literatură, muzică, ilustrate; Mioara Dănilă, elevă, 18 ani, Tulcea, str. 23 August 135: ilustrate; Maria Andrei, elevă, 17 ani, com. Olteni-gară, rn. Videle: cinema, ilustrate; Mariana Lupu, elevă, Constanța, bd. Republicii 31: ilustrate; Nelu Pătrașcu, tehnician, 18 ani, Or. Gheorghe Gheorghiu-Dej, str. Cașin 1, ap. 56: teme diverse, ilustrate; Costel Cîrstov, student, 20 ani, Craiova, Căminul studentesc nr. 5, Calea București 165: literatură, ilustrate; Hilde Marcus, muncitoare ceramică, 26 ani, Si-

ghișoara, str. Ilarie Chendi 50: teme diverse, ilustrate; Mariana Georgescu, elevă, 16 ani, Craiova, str. Castanilor 1: teme diverse; Alexandra Vasile, elevă, com. Virtoapele de Jos, rn. Roșiori-de-Vede: ilustrate; Ovidiu Belciugan, operator cinema, 22 ani, Focșani, str. Turda 16: cinema, ilustrate; Mihail Munteanu, operator chimist, 20 ani, Brăila 6, cart. Radu Negru, str. Ion Andreescu 74: literatură, muzică, ilustrate; Victor Sasu, activist, 26 ani, com. Amărăști, rn. Drăgășani, reg. Argeș: teme diverse, ilustrate, rebus; Paula Puran, elevă, București, str. Gării de Nord 2B, ap. 13, rn. 16 Februarie: cinema, muzică ușoară; Constanța Cojocaru, lantcu Tudora, Călin Stelian, Cleopatra Dragu, elevi, com. Virtoapele de Jos, rn. Roșiori-de-Vede: cinema, ilustrate; Iolanda Năkó, elevă, 16 ani, Brașov, str. Stejărișului 24: ar-tă, muzică ușoară, ilustrate; Mariana Stănescu, elevă, Rm. Sărat, str. Oborului 3: teme diverse, ilustrate; Gigi Lăcraru, muncitor textilist, 20 ani, Pitești, Calea București 4, bl. 25, sc. A, et. 4, ap. 14: ilustrate; Geta Manea, învățătoare, 19 ani, com. Dedulești, rn. Făurei, reg. Galați: ilustrate; Ion Lemnaru, macaragi, Hunedoara, str. T. Vladimirescu 41: teme diverse, ilustrate; Elisabeta Gunie, învățătoare, com. Păușești-Otășu, rn. Horezu, reg. Argeș: ilustrate; Virgil Belei, electrician, 21 ani, Sfatul popular Petrosani: ilustrate; Ricuța Pașovel, învățătoare, 20 ani, sat Podeni, com. Perișani, rn. Rm. Vilcea: cinema, ilustrate; Constanța Sîrbu, elevă, Sibiu, str. Crișanei 19: teme diverse; Mihai Stamate, student, 24 ani, București, str. Gutenberg 9, rn. Lenin: teme diverse, ilustrate; Liliana Miculescu, elevă, Moreni, str. Cerbului 5: teme diverse, cinema; Dimitrie Boghian, miner, Vulcan, bd. Trandafirilor 3, sc. 2, et. 3, ap. 23: teme diverse, ilustrate, turism; Maria Calotă, elevă, com. Virtoapele de Jos, rn. Roșiori-de-Vede: cinema, ilustrate; Marinella Chirculescu, elevă, 17 ani, com. Stoiceni, rn. Rm. Vilcea: ilustrate; Nely Marin, muncitoare, 24 ani, Focșani, str. Lupeni 97: muzică ușoară, ilustrate; Dorel Goste, elev, Brașov, str. Uranus 1, sc. B, ap. 6: ilustrate, sport, literatură; Dan Piuță, elev, Iași, str. Cuza Vodă 33 bis, ap. 24: teme diverse, sport, ilustrate; Ilie Gafița, învățator, 20 ani, com. Bălănești, rn. Pia-

tra Neamț: muzică ușoară, geografie, ilustrate; Titi Toma, operator chimist, 19 ani, Or. Gheorghe Gheorghiu-Dej, post-restant: ilustrate; Vali Mocanu, elevă, Buzău, str. Albinelor 11: cinema, ilustrate; Stela Ciobanu, ofițier P.T.T.R., 22 ani, Sibiu 1, of. P.T.T.R.: ilustrate; Marta Neagu, elevă, 17 ani, Simeria, str. Libertății 36: cinema, muzică, ilustrate; Costin Orel, operator chimist, 22 ani, Brăila, str. Rahovei 378: teme diverse, sport, cinema, ilustrate; Nicolae Grigorescu, elev, 17 ani, Fălțiceni, str. Buciumeni 12: literatură, ilustrate; Ionel Cristophe, lăcătuș, 22 ani, Reșița, căminul «23 August», ap. 404: teme diverse, cinema, ilustrate; Constantin Popa, lăcătuș, 21 ani, Reșița, căminul «23 August», ap. 336: teme diverse, cinema, ilustrate; Monica Oneșiu, elevă, 15 ani, Lipova, str. S. Brancovici 25: cinema, ilustrate; Nicolae Ioana Nicolae, ceasornicar, 30 ani, com. Picioar de Munte, str. Butoiești 106, rn. Găești: cinema, literatură, ilustrate; Elena Roșca, elevă, 17 ani, Giurgiu, str. Dunării 53: teme diverse.

în cîteva rînduri

Emil Vancea, Brașov, Manole G., Babadag. Comunicați-ne numele și adresele dv. completăsprea vă putea răspunde la întrebări.

Rodica Doroftei, Vatra Dornei. Ne pare destul de rău că nu vă putem satisface cererea, dar redacția noastră nu posedă adrese ale actorilor străini. Am luat notă de cererea privind fișa filmografică a lui Pierre Brice.

Paul Cristescu, București. Fotografia uneia dintre actrițele propuse de dv. de a fi înfățișate pe prima pagină, Claudia Cardinale, a apărut pe coperta nr. 49/1965. Cit despre celelalte două propuneri — Brigitte Bardot și Virna Lisi — le-am luat în evidență.

Gheorghe Coadă, Bocea II. Din păcate nu mai avem nici un exemplar din numărul pe care ni-l cereți. Rămîne ca de la 1 ianuarie 1967 să aplicați soluția propusă chiar de dv.: abonamentul.

Gheorghe Neaga, com. Pleșa. La numărul actual de pagini al revistei ne este peste putință să mărim spațiul rezervat «filmului». Socotim totuși

4

o veche așezare a moldovei

Cititorii Aurel Florea din Iași și Getto Brindez din Tg. Frumos doresc să afle de unde își trage numele orașul Tg. Frumos.

Răspunde dr. docent. GH. CRONȚ, șef de sector la Institutul de istorie «N. Iorga» al Academiei.

Prima știre documentară despre existența acestui oraș datează din anul 1448, când Petru voievod, fiul lui Alexandru cel Bun, a dăruit mănăstirii din Poiana Siretului «ceara toată de la Tg. Frumos», adică dijma din acest produs. Între daniile pe care Ștefan cel Mare le-a făcut aceleiași mănăstiri în 1466, după ce fusese îngropată acolo doamna Maria-Oltea, mama voievodului, figurează de asemenea «ceara de la Tg. Frumos». Orașul a fost reședința ținutului Cîrligătura, care avea peste o sută de sate. Așezat aproape de drumul comerțului și al poștelor domnești de pe valea Siretului, orașul a fost loc de staționare pentru negustorii și cărăușii care transportau mărfuri spre nordul sau spre sudul țării, precum și loc de vamă internă pentru carele cu pește ce veneau de la miazăzi și miazănoapte.

S-a numit Tg. Frumos după frumusețea împrejurimilor sale. Întinsul șes ce se deschide în fața orașului era împodobit în veacurile trecute cu o minunată bogăție de flori sălbatice, emanând mireme pătrunzătoare ce ajungeau pînă departe. Vestite erau miera și ceara împrejurimilor sale. Din cauza poziției sale alee, orașul a lăsat, mai ales călătorilor, amintirea unui «tîrg împodobit», apreciere pe care o și întâlnim în expresia latinească *oppidum elegans* dintr-un document din anul 1653. Conducerea orașului, reprezentată

prin șoltuz și pîrgari, a fost înlocuită pe la sfîrșitul secolului al XVII-lea printr-un pîrcălab, reprezentantul autorității domnești, iar în secolul al XVIII-lea prin căpitanul de tîrg, subordonat ispravnicilor ținutului. Locuitorii orașului au purtat procese cu boierii și cu mănăstirile care urmăreau acapărarea locurilor orașenești. Pe la 1755 moșia tîrgului a fost dăruită de Matei Ghica, domnul Moldovei, unui schit dependent de Spiridonida din Iași. Locuitorii s-au plîns mereu împotriva abuzurilor călugărilor.

În 1813, invocînd dreptul de proprietate domnească asupra orașelor, Scarlat Callimachi a dăruit moșia Tîrgului Frumos ficei sale Ralu. Întîmpinînd însă dirza rezistență a tîrgoveților, domnul s-a văzut nevoit să le redea libertatea, nu fără un preț de răscumpărare. Acest domn a dat în 1815 un hrisov prin care s-a reglementat administrația Tîrgului Frumos: conducerea orașului a fost încredințată episcopilor — patru la număr — și căpitanului de tîrg, sub autoritatea ispravnicului ținutului; orașenii își păstrau dreptul de a-și alege organele lor — șoltuzul și pîrgarii — dar aceștia nu mai aveau ca atribuție decît paza tîrgului și combaterea incendiilor, fiind puși sub ascultarea episcopilor (N. Iorga, *Privilegiul din 1815 al Tîrgului Frumos*, în *Analele Academiei Române*, Mem. Sect. Ist., seria II, tom. XXXIV, Buc., 1911).

Cel mai vechi monument de cultură din Tg. Frumos este «Biserica Domnească», pe care este istoricii o socotesc ctitoria lui Petru Rareș (1527-1538, 1541-1546). A fost refăcută în 1755 de Matei Ghica, de la care a primit și o parte din veniturile tîrgului.

despre oameni și ținuturi îndepărtate...

«M-ar interesa unele date privind viața indienilor de pe Amazon.»

Marcel PRIVANTU, Craiova

Răspunde lector univ. D. TORDERICU.

Occupînd și astăzi un loc aparte între toți ceilalți băștinași ai celor două Americi, indienii de pe Amazon au rămas unii dintre cei mai înapoiați locuitori vechi ai Lumii Noi. Datorită imensității bazinului marelui fluviu și a naturii specifice a terenului peste care își scurge apele, în cadrul unei înfășurări geografice cu totul aparte, a pămînturilor care ocupă o suprafață de circa 4,5 milioane kmp, viața societății omenești dezvoltată aici a dobîndit forme proprii, unice, care, în condițiile de izolare create de inundații anuale și de luxurianta dezvoltare a junglei, s-au perpetuat timp de secole. În general zecile de triburi, locuind de-a lungul fiecărui curs de apă mai important — afluent al marelui fluviu — au dus și mai duc încă o viață sedentară, îndeletnicindu-se cu agricultura, realizată după defrișarea pădurii.

În momentul cuceririi Americii de Sud de către europeni — acțiune începută în secolul al XVI-lea de spanioli în Peru și de portughezi în Brazilia —

toate aceste triburi se aflau în stadiul orînduirii primitive, folosind topoare de piatră care constituiau principalul obiect de schimb intertribal. Pe atunci, ca și acum, osul, coaja dură a fructelor de pădure și scoicile erau folosite în scopul confecționării de podoabe. Armele băștinașilor Amazoniei au rămas pînă în zilele noastre săgețile rudimentare, cu pene și virful de os, din dinți de animal ori din piatră, arcul de lemn, tubul de suflat săgeți otrăvite cu alcaloid extras din planta *curara*, tub numit *sarbacană*.

La baza alimentației acestor oameni ai pădurilor acvatice sau numai mlăștinoase ale Amazoniei stă peștele vinat, nu numai cu sulița, virșa, plasa, arcul sau mîncioiul, ci și prin otrăvirea apelor cu toxice vegetale bogate în saponine (substanțe ce s-au dovedit a acționa, la pești, ca toxice cardiace).

Pe înguste terenuri defrișate de bărbați, femeile tribului cultivă porumb, manioc, batată și tutun, uneori bumbac, precum și unele leguminoase. Afișarea «ogorului» o realizează cu coa, un băț în capul căruia este înfipt un virf de os sau de scoică, o săpăligă rudimentară.

Unele triburi mai folosesc și azi casa comună, în care locuiește întreaga obște. De formă rotundă sau dreptun-

ghiulară, ea are pereții alcătuiți din paravane împletite din nuiele, sprijinite de stîlpi; acești pereți sînt tapisați cu rogojini și numai uneori spoii cu lut.

Produsele procurate prin vîntoare și pescuit sînt împărțite între membrii obștilor, iar unelele și locurile de pescuit și vîntoare sînt proprietate comună.

O importantă contribuție adusă alimentației de către amerindienii de pe Amazon este descoperirea și folosirea procedurii detoxicizării rădăcinii de manioc. Tot ei au descoperit însușirile curative ale rădăcinii de ipeca și ale cojii arbustului de chinină, dăruind terapeuticii două medicamente de prim ordin.

Creația lor artistică săracă se limitează la executarea unor dansuri în sunet de flaut sau corn și la vopsirea trupului în culori țipătoare, folosindu-se în acest scop sucuri vegetale.

pe scurt

Dan Banu, Hunedoara. 1) Autorii celor mai vechi sculpturi aflate în marile muzee ale lumii nu sînt cunoscuți, fiind vorba de opere create încă în epocile preistorice. Ba uneori nu sînt cunoscuți nici creatorii unor opere din epoci istorice bine delimitate, cum sînt antichitatea greco-romană, indiană, chineză etc. Din prima categorie — a lucrărilor create în epoci preistorice — face parte și o sculptură datînd din neolitic, găsită pe teritoriul țării noastre. Este vorba de statueta ce a fost denumită «Gînditorul», pe care un grup de arheologi, sub conducerea prof. univ. D. Berciu, au găsit-o cu prilejul unor săpături făcute într-o așezare neolitică de la Cernavodă. Cine este autorul ei — care a trăit poate cu vreo 6000 de ani înaintea erei noastre — este imposibil de spus. După cum nu cunoaștem nici pe autorii unor minunate sculpturi din epocile elenistică și romană, găsite pe teritoriul țării noastre și expuse la diferite muzee (Muzeul de antichități din București, Muzeul de arheologie din Constanța ș.a.). La fel se prezintă problema și pe plan mondial. Dacă doriți să cunoașteți lucrurile mai în detaliu, citiți o lucrare despre istoria artelor plastice. Vă recomandăm «Istoria artei» de Mihail Alpatov (Editura Meridiane). 2) Datele pe care ni le cereți nu au fost publicate.

Marcel Oncu, Deva. 1) Cel mai răspîdit dintre toate speciile de «lemn colorat» este, fără îndoială, mahonul (acajul), care are o culoare brun-roșcată și se folosește la confecționarea mobilei fine. Îndeosebi sînt folosite două specii de mahon: mahonul de Antile (Swetenia mahagoni) și mahonul african (Khaja senegalensis). Așit în Brazilia și în insulele Antile, cit și în diferite țări din Africa ecuatorială acești arbori cresc în flora spontană. Un alt lemn colorat este abanosul — lemn obținut mai ales de la arborii din genul Diospyros (familia Ebenaceae). Crește în Africa tropicală și subtropicală. Lemnul este de culoare neagră și e foarte dur. Se folosește mai ales pentru confecționarea instrumentelor muzicale. 2) Jamaica este un stat situat în insula cu același nume din grupul Antilelor Mari (Marea Caraibilor). Este stat independent din 1962 (făcînd parte din Commonwealthul britanic). Suprafața: 11 424 kmp; populația: 1 641 000 locuitori (1962); capitala: Kingston; limba de stat: engleza. Bogății: minereuri (bauxită, fier, mangan, metale colorate); agricultură (trestie de zahăr, cafea, piper, citrice, porumb, orez, batate); industria e slab dezvoltată (ceva mai puternică e industria alimentară — în rest, cîteva fabrici textile, de ciment și una de alumina). Insula, locuită în vechime de indienii arawaki, a fost descoperită de Cristofor Columb în 1494 și s-a aflat aproape 500 de ani sub stăpînire colonialistă.

Viorel Ene, Brașov. 1) Despre urmările dăunătoare ale fumutului s-a scris destul de mult. Vom reveni asupra acestei teme cînd vom avea de spus lucruri noi. 2) În ce privește generalul rus A.V. Suvorov (1730-1800), vă recomandăm să citiți manualele de istorie.

V. SILVIAN

alimentația femeii în timpul sarcinii și în lehozie

de dr. Nicolae ONULESCU
de la maternitatea „Polizu“
București

Alimentația în timpul sarcinii are un rol foarte important pentru buna dezvoltare a fătului, pentru menținerea sănătății gravidei. Alimentele sînt materialul de construcție al viitorului copil: proteine necesare pentru dezvoltarea mușchilor, calciu și fosfor pentru oase, fier pentru sînge. Dacă aceste substanțe nu se găsesc în cantitate normală în hrana gravidei, copilul le va lua din organismul mamei, producîndu-i anemie și debilitate.

Alimentația gravidei trebuie să conțină toți factorii alimentari: proteine (carne, pește, ouă, lapte și derivate), glucide (dulciuri, paste făinoase), grăsimi (unt, ulei, margarină), săruri minerale (calciu, fosfor, fier) și vitamine.

Se observă în multe cazuri o tendință la supraalimentație, iar în alte cazuri o tendință opusă, aceea de subalimentație, concepții dăunătoare acțiunii dezvoltării copilului cît și sănătății mamei.

Alimentele din care se prepară mîncarea gravidei trebuie să fie proaspete, evitîndu-se conservele. Mesele vor fi luate la ore fixe, iar cantitatea de alimente pentru 24 de ore va fi repartizată în cinci mese, deoarece digestia femeii gravide se face mai greu.

Repausul după mesele principale este obligatoriu. În prima perioadă a sarcinii gravida va mîncă mai ales alimente ușoare și care îi plac, evitîndu-le pe cele care îi pot produce tulburări. Se recomandă consumarea în special a laptelui, limonadei, sucurilor de fructe, ceaiurilor și a altor lichide, pentru a evita slăbirea prin pierdere de apă. O dată cu creșterea sarcinii se instalează uneori o poftă de mîncare și o sete exagerate. Creșterea în greutate a gravidei nu trebuie să depășească o jumătate de kilogram pe săptămînă. Raportul corect dintre substanțele alimentare principale este determinat în primul rînd de conținutul în proteine al hranei. Cantitatea cea mai mare de proteine trebuie să fie de origine animală (carne, ouă, pește, lapte și derivatele acestuia), cu o valoare aproximativ dublă față de proteinele vegetale (piine, fasole, mazăre uscată). Proteinele din lapte nu trebuie să lipsească din regimul alimentar. În cazul în care laptele nu este tolerat, va fi înlocuit cu brînză de vaci, iaurt, budincă cu lapte. Aportul insuficient de proteine duce la apariția edemelor. Femeia gravidă are nevoie de o cantitate de proteine sporită, care poate fi asigurată prin consumul zilnic a 125 grame carne, două ouă și o jumătate de litru de lapte. Meniul nu trebuie să fie însă mereu același. Pentru acest lucru este important de reținut că 100 grame de carne de vacă conțin 20 grame de proteine, iar 100 grame brînză grasă conțin aproximativ 16 grame de proteine.

În alimentația gravidei trebuie evitat excesul de grăsimi, deoarece acesta îngreunează funcționarea ficatului. O rație zilnică de grăsimi între 40 și 50 grame este normală. Cele mai indicate sînt: untul și untdelemnul, care au un conținut bogat în vitamina A și B. La femeile cu tendință de îngrășare rația de grăsimi poate fi scăzută. Glucidele care se găsesc în zahăr, piine, cartofi, paste făinoase sînt deosebit de necesare gravidelor, deoarece și arderile sînt mai intense în timpul sarcinii.

Cantitatea de glucide trebuie reglementată și ea în funcție de tendința la îngrășare. Rezervele de glucide în organism sînt necesare mai ales în momentul nașterii, căci ele constituie un combustibil indispensabil pentru efortul depus.

În timpul sarcinii gravida trebuie să evite alimentele prea sărate cum ar fi: conservele de carne, de pește, murăturile, brînzeturile sărate. Începînd din luna a șaptea gravida va reduce treptat cantitatea de sare din alimentație, pentru ca în ultimele două săptămîni să mînce complet nesărat.

Despre importanța calciului și a fosforului, precum și despre rolul vitaminelor în alimentație ne vom ocupa într-unul din numerele viitoare.

felicitări 1967

În vitrinele Galeriei de artă ale Fondului plastic (sala «Onești»), apar de fiecare dată în preajma Anului nou lucrări miniaturale executate cu fantezie și talent de către graficieni. Sînt felicitări pe care fiecare dintre noi le trimitem părinților, prietenilor, rudelor sau colegilor noștri. Stilul lor decorativ, inspirat din obiceiurile străbune, recreînd motive folclorice, fac din aceste miniaturi adevărate podoabe festive, pline de gust. Alături reproducem cîteva dintre felicitările pe care bucureștenii le pot cumpăra la sala «Onești».

cuvinte încrucisate

noapte

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												
14												
15												
16												
17												
18												
19												
20												

ORIZONTAL: 1) Autorul piesei «Noaptea e un sfetnic bun» — Între zi și noapte. 2) Personaj din «1 001 de nopți», posesorul unei lămpi fermecate — Trăiește în locuri întunecoase și zboară numai noaptea. 3) La înălțime — Înlocuire — Auxiliar al viitorului. 4) Una din cele două luni ale anului, în care ziua e egală cu noaptea — Compoziție muzicală scrisă pentru spectacole coregrafice. 5) Surprindere — Notă — Acela. 6) A însufleți — Dormitor (reg.). 7) În anii noștri tot mai multe sînt luminate noaptea cu ajutorul electricității (sing.) — Petrecere nocturnă, cu măști și focuri de artificii. 8) Teșite! — Sportiv — Liberucetători. 9) Pronume — De regulă generală aparține nopții — La modă! 10) Minuscul — Noaptea gonesc cu farurile aprinse. 11) A încreți — Asigurări de stat — În vileag! 12) Fruct — Începătoare. 13) Felinar — Mici, după miezul nopții (sing.). 14) Dînșii — Aderente. 15) Conducător al unei universități — Culoare — Sec! 16) La limită! — Apare în timpul somnului — Oferă călătorilor... cîteva clipe de întineric. 17) Greutate — Se aprind o dată cu venirea serii. 18) Axe — Pictor român — Plantă alimentară. 19) Raport geometric — Echilibrat. 20) La căpătii, în timpul somnului — Loc de odihnă.

VERTICAL: 1) Rămînere pes-

te noapte — Atracții la carnaval — Petreceri nocturne — Oraș în S.U.A. 2) Intră în funcțiune la căderea serii — Ambarcație sportivă — Se încheie... după ce crainicul Radioteleviziunii ne urează «Noapte bună!» 3) Marchează sfîrșitul nopții — Nopti fără lună. 4) Ode! — Creangă — Adus de soare — Copil. 5) Serate și baluri — Diftong — Ornaament arhitectural — Numeral. 6) La unele instrumente de suflat — Articol — Posesiv — Se întîmplă foarte rar (fem.). 7) Chemare — Eres (reg.) — Dans (pop.) — Sandu Popa. 8) Luni! — Nălucă — A brăzda pămîntul — Copleșit de o emoție puternică (fig.). 9) De obicei în seara acestei zile se organizează baluri — Cină — A se succeda. 10) Insulă în Mediterana — Anticipație — Poet clasic român, autorul poeziei «Noapte de vară» — Ion Bunea. 11) Posezi — Încuietare — Apariție — Cea din basme ține cel puțin trei zile și trei nopți. 12) Autorul unui celebru «Bolero» — Erou dintr-o piesă de I.L. Caragiale, care petrece o noapte albă de frică «reacțiunii» — Grădină de iarnă. 13) Agățat — Se infiripă sub clar de lună — Aduce noaptea în timpul zilei.

Ion PASCAL

Cuvinte mai puțin cunoscute: OPP, OVA, ANOS, IRES, ELBA.

Originea orașului Focșani trebuie căutată în vremuri îndepărtate. În secolul al XIV-lea Focșanii, împreună cu întreg ținutul său, făceau parte din Țara Românească. După înfrângerea lui Radu cel Frumos, în 1475, Ștefan cel Mare întinse hotarul Moldovei pînă la Milcov, hotărnicind granița între Moldova și Muntenia.

Reprezentînd un punct principal de graniță, Focșanii s-au dezvoltat pe ambele părți ale hotarului, ocupînd un loc însemnat în istoria Țărilor Române.

Prima informație documentară despre Focșani o găsim în hrisovul muntean din 30 ianuarie 1575. În anul 1600 aici s-a dat lupta dintre Simion Movilă, domnul Moldovei, și boierii munteni ai lui Mihai Viteazul. În notele sale de călătorie (dintre anii 1650 și 1660), arhidiaconul Paul din Alep descrie Focșanii ca «un oraș întins». Constantin Cantemir (1685-1693), retrăgîndu-se aici din calea armatelor inamice, îl numește pe Miron Costin, marele cronicar moldovean, ca staroste de Focșani.

Spre sfîrșitul secolului al XVIII-lea crește importanța politică și economică a Focșanilor, țirgul se dezvoltă pe ambele părți ale hotarului, devenind centru administrativ al ținutului în care se afla: Focșanii Moldovei, capitala județului Putna, și Focșanii Munteniei, capitala județului Rîmnicu-Sărat.

Dezvoltarea relațiilor de producție capitaliste în prima jumătate a secolului al XIX-lea a grăbit procesul transformărilor social-economice în orașul Focșani. Se intensifică legăturile comerciale ale orașului cu schele Galațiilor. Pe drumul comercial care lega Focșanii cu Galații se scurgeau mari cantități de produse cerealiere, unt, caș, brînzeturi, cherestea, vinuri etc. În anul 1850 în Focșani existau 500 negustori, 800 meșteri și 250 negustori străini, ceea ce ne dă imaginea unei puternice vieți economice a orașului. Aceasta determină dezvoltarea vetrei sale prin încorporarea unor sate învecinate.

Populația Focșanilor a luat parte cu deosebit entuziasm la revoluția din 1848. Înfrățite, masele populare din cele două părți ale orașului au sărbătorit ziua începerii revoluției muntene la 11 iunie 1848. În Focșanii Munteniei a stat un timp, în zilele

● **Coordonate geografice:** 45°42' latitudine nordică și 27°11' longitudine estică.

● **Numărul locuitorilor:** 35 075.

focșani*

revoluției, marele conducător revoluționar, istoric și scriitor N. Bălcescu.

În perioada luptei pentru Unire Focșanii deveniseră un centru unionist deosebit de puternic. În urma alegerilor din 14 iunie 1857 Focșanii Moldovei au trimis în Divanul ad-hoc, ca deputat din partea clăcașilor din județul Putna, pe Moș Ion Roată, înflăcăratul militant pentru apărarea drepturilor țărănimii asuprite, iar la 22 decembrie 1858 tot aici a fost ales deputat în Adunarea Electivă (care a ales apoi la 5 ianuarie 1859 ca domn al țării pe colonelul Al. I. Cuza) Mihail Kogălniceanu.

La 5 februarie 1859, cu ocazia trecerii domnitorului Al.I. Cuza spre București, populația Focșanilor i-a făcut o frumoasă și entuziastă primire. Din anul 1858 pînă la 1862 la Focșani a funcționat Comisiunea Centrală (creată pe baza convenției de la Paris), care elabora legile pentru cele două principate.

În timpul răscoalelor din primăvara anului 1907 țărani din comunele apropiate au luat cu asalt orașul Focșani, cerînd pămînt și dreptate.

În anii regimului burghezo-moșieresc în economia orașului au continuat să predomine meșteșugurile de toate felurile, practicate în ateliere mici, insalubre, care măcinau viața lucrătorilor. În oraș funcționau doar cîteva fabrici, și acelea cu o capacitate de producție redusă și un procent scăzut de mecanizare: două țesătorii de bumbac, două de tricotate, una de săpun și lumînări și trei tăbăcării.

Orașul Focșani deține nu numai importante vestigii istorice, ci și tradiții culturale valoroase. Aici s-au înființat cu peste 100 de ani în urmă (1864 și 1866) două licee teoretice; în anul 1913 — o sală de spectacole construită după planul arhitectonic al Teatrului Național din Iași, avînd o bogată ornamentație geometrică și florală cu incrustații aurite; în anul 1910 o bibliotecă etc.

În orașul Focșani, vitregit alțdată în ceea ce privește dezvoltarea industrială, s-au con-

struit în anii regimului socialist întreprinderi industriale mari și moderne cum sînt: fabrica de confecții (una dintre cele mai moderne din țară), dotată cu utilaje la nivelul tehnicii mondiale, în care lucrează peste 2 000 de salariați; fabrica de mobilă; combinatul «Fructexport», care se numără printre cele mai moderne din Europa etc. Faima vinurilor de Focșani, Odobești, Jariștea, Cotești a trecut de mult granițele țării, ele primind numeroase medalii de aur la concursurile internaționale.

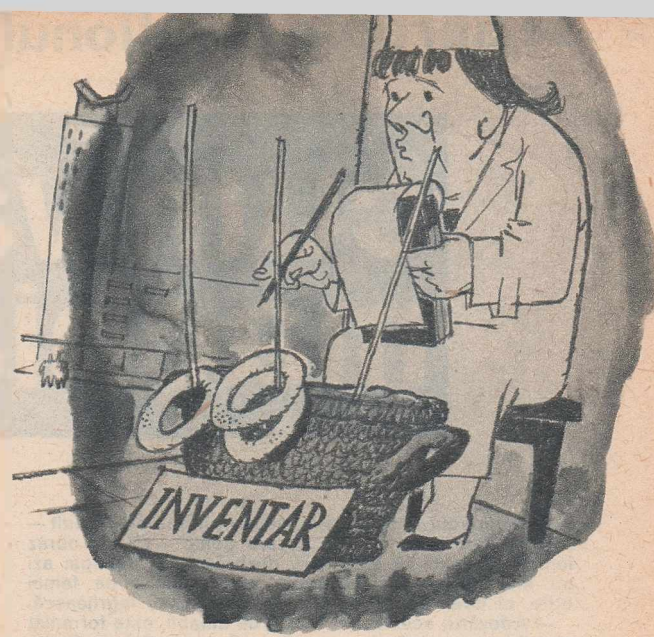
Orașul s-a transformat vizibil și sub raport urbanistic, prin construirea unor blocuri noi pe arterele principale, amenajarea unor străzi și bulevarde, complexe comerciale etc.

Zestrea culturală a Focșanilor a fost de asemeni considerabil îmbogățită. În oraș funcționează peste zece școli generale, două licee teoretice și de specialitate, școli profesionale, o bibliotecă raională cu peste 60 000 volume, biblioteci de instituții și întreprinderi, cluburi, o casă orășenească de cultură, trei cinematografe, un muzeu de istorie, unul de etnografie, unul de științe naturale, iar în ultimii ani a fost înființat Muzeul «Unirii». În muzeul de istorie se găsesc, printre altele, interesante colecții de arme, unelte, stampe, hărți, peceti, tezaure monetare etc. Reține atenția tezaurul roman republican cu 36 monede de argint și tezaurul roman imperial cu 61 monede de argint (descoperite în apropierea orașului), precum și documente originale de la Radu al V-lea (1502) și de la Matei Basarab (1645).

Conf. univ. C. MARINESCU
șeful catedrei de științe sociale a Institutului pedagogic, directorul Universității populare — Galați

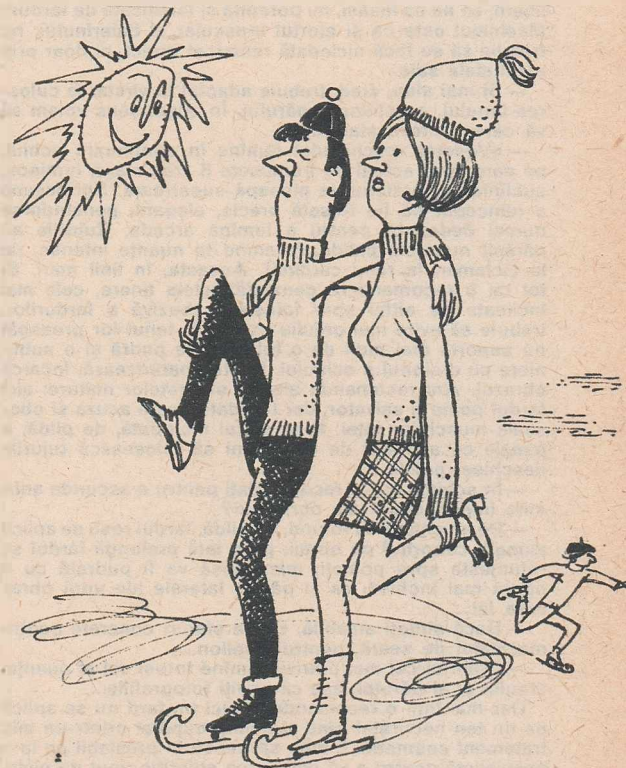
Lector univ. I. BREZEANU
decanul Facultății de filologie a Institutului pedagogic Galați

*) *Istoricul orașului Focșani ne-a fost cerut de cîntărețul Trofin Spiru din acest oraș.*

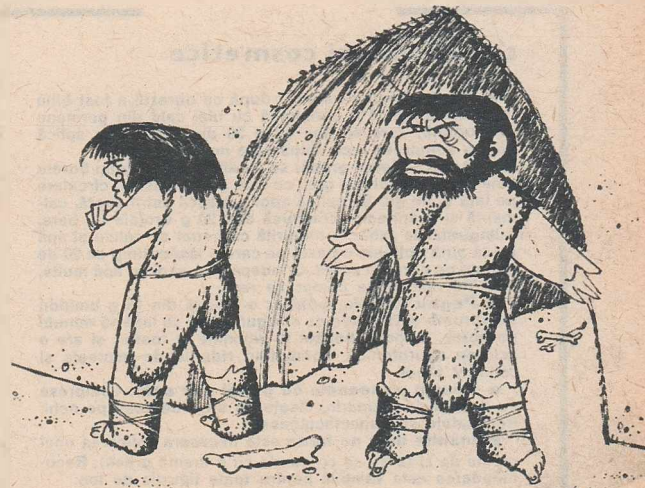

umor

de Eugen TARU

— Cum achităm mașina, ne completăm echipamentul...

— Trebuie să alegi: ori blană nouă, ori mașină!

POVESTEA VORBEI

cuvinte inventate

Pentru ca limbajul să-și poată îndeplini funcția sa specifică de mijloc de comunicare, e absolut necesar să existe un consens unanim în folosirea cuvintelor. Dacă fiecare ar atribui cuvintelor sensuri personale și ar inventa cuvinte după bunul lui plac, firește că oamenii ar trebui să-și caute alt mijloc de înțelegere mutuală. Și totuși, în anumite limite, societatea tolerează inventarea cuvintelor și chiar trebuie să facă apel la acest procedeu de îmbogățire a vocabularului. Istoria științelor furnizează sute de exemple în acest sens.

În Statele Unite, R. Chesebrough este inventatorul cuvîntului *vaselină*. De fapt el n-a creat această denumire potrivit niște sunete la întimplare, ci a făcut un amalgam din trei ele-

mente lingvistice existente: prima parte (*vas*) a luat-o din cuvîntul german *Wasser* (= apă), a doua parte (*el*) e începutul substantivului vechi grecesc *elaion* (= ulei de măsline), iar *-ine* e o terminație obișnuită pentru numele unor produse chimice.

Filozoful și sociologul francez Charles Fourier (1772-1837) este inventatorul cuvîntului *falanster*, numele clădirii în care locuia comunitatea utopică imaginată de el. Elementele de care s-a servit Fourier în creația sa lingvistică au fost: *falan* (începutul cuvîntului *falangă*, «grup de persoane care luptă pentru aceeași cauză») și *-ster*, terminația substantivului *manastere* (= mănăstire).

Sorin STATI

Dezlegarea jocului „INVITAȚIE LA DANS” apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) BĂTUTA — MUZICA. 2) ANINOASA — ADAM. 3) LATIN — AZI — ILA. 4) E — AR — ALUNEL — T. 5) TINERE — RV — ALO. 6) ISI — ARACIT — IR. 7) SECAT — PARIS — I. 8) TR — NANA — TRAC. 9) A — PT — ARII — BAL. 10) SERATA — TOANA. 11) PARRERI — CADRIL. 12) ARIN — VIS — EE — E. 13) TAN — TIC — POLCA. 14) IBISI — ELAN — A. 15) NATURA — ES — ILF. 16) ANALOGII — ALUE. 17) TD — FLIT — ULISE. 18) OAS — ETERNE — AR. 19) R — TEZA — AISORI. 20) INIMA — BATERIE.

cum vă machiați?

Un cunoscut cosmetician parizian afirma nu demult — pledînd poate într-un fel și *pro domo* — că un obraz feminin nemachiat este nud, dezbrăcat. Și adăuga: azi nu mai putem vorbi — grație machiajului — de femei urite, ci doar de femei care nu știu să se îngrijească.

— Adevărul acesta, oricît ar fi de amabil, este formulat aici doar pe jumătate — precizează cosmeticiana Ralița Niculescu, pe care am consultat-o pentru redactarea rîndurilor de față. După excesele, frizînd nu o dată grotescul, practicate anii trecuți în machiajul festiv (vă amintiți: pleoape albe sau vîrgate în diverse culori, buze negre sau violete), după ce machiajul de seară începuse să-și însoțească posesoarele și la piață, s-a ajuns acum, în această artă (căci machiajul este într-adevăr o artă!), la o anumită temperare dictată de bunul simț. Jean Pierre Fleurimon, vizagist celebru, ne recomandă nu o dată la cursurile pe care le-am frecventat la Facultatea franceză de îngrijiri estetice, să lăsăm obrazului linia sa naturală, să nu-l încărcăm excesiv, căci femeia trebuie să se simtă liberă, să fie ea însăși, nu potopită și falsificată de farduri. Machiajul este ca și efortul muscular al balerinului: nu trebuie să se facă niciodată remarcat direct, ci doar prin rezultatele sale.

— Și mai ales, cred, trebuie adaptat la vîrsta, la culoarea tenului, a ochilor, a părului. În acest sens voiam să vă cerem cîteva sfaturi.

— «Vedeta» machiajului rămîne în continuare ochiul, pe care tipul actual de frumusețe îl vrea mare, luminos, subliniat cu creionul la pleoapa superioară. Sprînceana a reînceput să fie trasată precis, elegant, pensîndu-se numai dedesubt pentru a lumina arcada. Rujurile au părăsit nuanțele palide, revenind la nuanțe intense, de la ciclamen la roșu cardinal. Aceasta, în linii mari. Și tot ca o recomandare generală: fetele tinere, cele mai înclinate de altfel spre folosirea abuzivă a fardurilor, trebuie să evite mai grijuliu excesele: tenul lor proaspăt nu suportă mai mult de o fulguire de pudră și o subliniere cu creionul a ochiului. Restul maturizează, încarcă obrazul. Am recomanda atenție și vîrstelor mature: aici fardul poate fi salvator, dar totodată poate acuza și oboseala mușchilor feței. N-aș sfătui niciodată, de pildă, o femeie ce a trecut de 40 de ani să folosească rujurile deschise, palide.

— În schimb, ce le recomandați pentru a ascunde anumite imperfecțiuni ale obrazului?

— Pe un chip prea rotund, de pildă, fardul roșu se aplică alungit, coborînd pe obraji; pe o față prelungă fardul se rotunjește spre pomeți; mica gușă va fi pudrată cu o pudră mai închisă, ca și părțile laterale ale unui obraz prea lat...

— Dacă sînteți amabilă, cîteva sfaturi concrete pentru machiajul de seară, pentru revelion...

— Criteriul cel mai potrivit rămîne totuși cel al nuanței tenului și al părului, așa că priviți fotografiile...

Dar mai întîi o recomandare: nici un fard nu se aplică pe un ten necurățat bine și nelimpșărit printr-un mic tratament cosmetic. E bine să treceți în prealabil pe la o specialistă pentru a vă determina științific tipul de piele. Aplicați apoi una din rețetele pe care cosmeticiana Ralița Niculescu vi le oferă alăturat. Și nu uitați: de revelion trebuie să fim toate frumoase!

S.F.

cîteva sfaturi cosmetice

● **Pentru pielea uscată:** după ce obrazul a fost bine curățat, se aplică o compresă cu ulei cald din germene de porumb, care se ține circa 20 de minute. Se aplică apoi o compresă rece, după care ne putem farda.

● **Pentru pielea grasă:** se curată obrazul cu un burete bine săpunit, muiat în griș, cu care se fac mișcări circulare pe față și pe gît. Se aplică apoi o mască astringentă, calmantă și hrănitoare, compusă din: 20 g drojdie de bere, o linguriță de zahăr, o linguriță carbonat de calciu și apă caldă pînă obținem o pastă pe care o lăsăm timp de 20 de minute pe obraz și pe gît. O îndepărtăm apoi cu apă multă, aplicînd mai multe comprese reci.

● **Pentru figurile mobile:** o mască din 15 g amidon de porumb și 20 g suc de struguri, care se lasă 15 minute pe obraz. E foarte bogată în vitamine și fosfor, și are o acțiune neurotonică, combătînd ridurile de expresie și calmînd tenul.

● **Pentru persoanele cu pungi sub ochi:** comprese cu decoct de rozmarin, lăsate un sfert de ceas pe ochi. Rezultatele sînt spectaculoase.

● **Înainte de a ne farda** este necesară aplicarea unei creme de zi (a nu se contunda cu o cremă grasă). Recomandarea este valabilă pentru toate tipurile de ten.

Pentru o blondă cu ochi verzi sau albaștri: peste fondul de ten aplicat mai pe întreg obrazul, o tentă de pudră roz-banan (la o piele roză), de pudră ocru (la un ten mai închis), de pudră roz (la o piele albă); pe pleoapă, un fard bleu sau verde (adaptat la culoarea ochilor) întins ușor pe toată pleoapa, în așa fel încît să nu fie foarte vizibil. Numai pleoapa de sus se subliniază cu o linie neagră, începînd de la o jumătate de centimetru de la colțul ochiului și alungînd-o spre tîmplă. Dacă rochia e deosebit de elegantă și strălucitoare, fardul suportă și el un plus de îndrăzneală: deasupra liniei negre, o fină linie verde sau bleu ce merge pînă la marginea ochiului. Rujuri: ciclamen la o piele albă, roz-cérise la o piele mai gălbuie.

Pentru o roșcată: fard de pleoape violet palid sau verde pal (sînt foarte bune fardurile «Sanda»), o pudră nu prea deschisă, de preferat ocru, rujuri în nuanțele de trandafiriu și ciclamen. Rimelul se dă (pentru a se menține bine pe gene) în două etape: după ce se dă prima dată foarte puțin și se lasă să se usuce, se repetă, fără a încărca însă excesiv genele.

Pentru o brună: coafură cu fruntea degajată, sprîncenele trasate precis, pudra ocru, pleoapele fardate cu o tentă de negru-argintiu, rujul intens, roșu cardinal chiar. Pentru ca linia de creion negru de la pleoapă să nu se șteargă, pudrați-o ușor după ce ați trasat-o și apoi reveniți din nou cu creionul.

Pentru o șatenă: ochi foarte subliniați (cu fard în nuanța lor), sprîncenele și buzele palide. Din recomandările de mai sus se pot extrage culorile de pudră și ruj potrivite nuanței tenului. Încă un sfat: dacă pe la mijlocul petrecerii de revelion constatați că machiajul a început să se altereze, nu vă grăbiți cumva să vă pudrați și să vă rujați peste straturile vechi de fard. Retrăgeți-vă pentru o clipă și aplicați pe obraz o compresă cu apă, peste care treceți ușor cu mîna: transpirația și sebumul vor fi astfel absorbiți. După ce s-a uscat obrazul, se poate aplica o fulguire de pudră.

Prezentare nouă, igienică;
menține calitatea și prospețimea;
ideal în orice ocazii:

BRÎNZETURI

FERMENTATE

porționate și ambalate în
peliculă transparentă

- ȘVAIȚER
- CEDAR
- OLANDA
- TRAPIST
- DALIA
- MUREȘANA

Noua prezentare nu ridică prețul.

„frente ampla“ ?

20 noiembrie 1966. În timp ce în Brazilia se proceda la despuieră scrutinului, într-un apartament din Lisabona o stringere de mână pecetluia o alianță între un fost președinte al Braziliei și un fost guvernator din aceeași țară: Juscelino Kubitschek și Carlos Lacerda. O simplă stringere de mână care a pus capăt unei ostilități ce dura de unsprezece ani.

Flashul aparatului de fotografiat imortalizează scena. Fotografia celor doi, reprodușă a doua zi de toate ziarele braziliene, a produs la Rio de Janeiro două reacții: perplexitate și scepticism.

Preludiul întâlnirii de la Lisabona l-a constituit apelul lansat cu trei luni în urmă de către Lacerda pentru crearea unei «frente ampla» — larg front de opoziție. Fostii președinți expatriați, Kubitschek și Goulart, cărora li se adresa în primul rând chemarea, au preferat să nu răspundă. Mulți brazilieni refuză să creadă, sau mai bine zis să se încreadă în Lacerda, supra-numit «groparul de președinți». Căci tuturor le vine destul de greu să uite că rolul principal în căderea lui Vargas, în demisia lui Quadros și în înlăturarea lui Goulart l-a deținut totdeauna Carlos Lacerda.

Erijindu-se în ultima vreme în reprezentant al «stingii democratice», fostul guvernator al statului Guanabara (în care se află inclus Rio de Janeiro) încearcă un viraj politic de 180°. Și doar numai cu doi ani

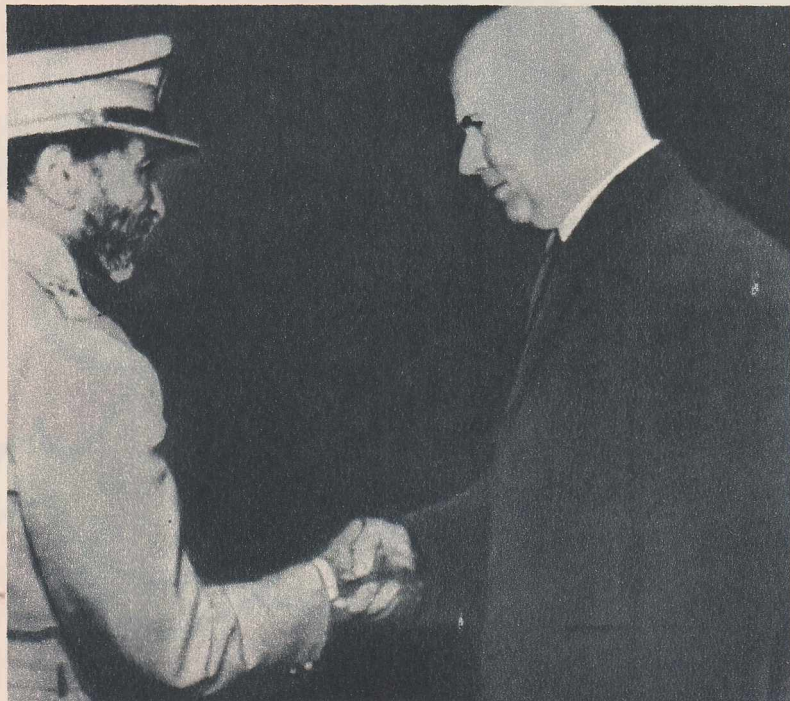
în urmă el era acela care declara public: «Da, revoluția (așa este numită în Brazilia perioada de după lovitura de stat din 1964, când a fost înlăturat Joao Goulart — n.n.) comite grave erori: președintele Kubitschek este încă un cetățean liber».

Lacerda — se spunea în 1964 — este un om de dreapta și recunoaște acest lucru. Lacerda — s-ar putea spune în 1966 — rămîne un om de dreapta, dar dorește să nu se creadă acest lucru.

Fostul guvernator — comenta agenția France Presse — a câștigat prima manșă în duelul cu actualul guvern brazilian, dându-i destulă bătaie de cap. De altfel în anumite cercuri politice braziliene alianța de la Lisabona este considerată drept o violare a legilor în vigoare care prevăd pedepsirea oricărei coaliții cu politicieni expulzați de pe scena politică braziliană. Cotidianul de opoziție *Ultima Hora* formula cu câteva zile în urmă alternativă ce se impune guvernului: «Ori pedepsirea lui Lacerda, ori amnistie generală».

Oricum ar fi, ambele soluții convin de minune «polemistului numărul unu al Americii Latine» (*La Nacion*). În contextul politic actual pedepsirea lui Lacerda i-ar putea permite să pozeze într-o victimă a actualului regim. Pe de altă parte, amnistierea foștilor președinți ar crea noi dificultăți cercurilor guvernante.

Rodica DIPLAN

(Radiotelefoco U.P.I. — Agerpres)

Între 5 și 9 decembrie, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, împreună cu soția, a făcut o vizită oficială de prietenie în Etiopia, la invitația Majestății sale Imperiale, Haile Selassie I.

zece mii de tineri francezi răspund

«Credem în dragoste», «Sîntem optimiști», «Nu sîntem decepționați de părinții noștri», «Preferăm munca, nu banii» — iată în esență conținutul răspunsurilor primite în urma unei mari anchete organizate de săptămînalul *Paris Match* în rîndurile tinerilor francezi între 16 și 20 de ani. Titlurile citorva din capitoarele chestionarelor adresate lor de revistă: Viitorul, Dragostea, Munca. Răspunsurile, venite în număr neașteptat de mare — 10 000, față de aproximativ 2 500 cit bănuia revista că va primi — au fost triate după metoda institutelor de sondare a opiniei publice, cu ajutorul unor mașini electronice, apoi selectate în așa fel încît să constituie o imagine reprezentativă a tineretului din toate mediile sociale.

A apărut un portret al tineretului francez schițat de ei însuși. Portretul acesta nu se identifică de loc cu acela al unei «certaine jeunesse» isterizate de cîntecele yé-yé, al băieților cu plete sau al tinerilor consumatori de droguri, care nu repre-

zintă decît o minoritate. «Sper că ancheta dumneavoastră va dovedi că sîntem capabili să ne asumăm răspunderile anului 1980» — scrie unul dintre ei. «Vrem să construim, să acționăm» — scrie un altul. Acestea și multe alte răspunsuri atestă optimismul lucid al tinerilor în fața vieții pe care o vor înfrunta. Un optimism care se îmbină cu un mai pronunțat simț al realității decît acela al generației anterioare. Un exemplu: «Cînd îți în mînă un tîrnăcop, nu poți ține o pușcă. Iată de ce sîntem optimiști». Și altul: «Vom ști să privim lumea cu toate mizeriile ei și să ne suflecăm mînceile».

Cei 10 000 de tineri francezi sînt aproape unanimi cînd este vorba despre fidelitate în căsătorie, considerînd-o drept cea mai importantă condiție a vieții lor conjugale. «La ce ar servi căsătoria fără fidelitate reciprocă? Dacă n-aș vedea căsătoria tocmai ca un act de fidelitate, unde aș ajunge?» — se întreabă un student. Altul este însă și mai categoric: «Cred în fidelitatea ne-

tribunalul russell

Cu trei ani în urmă, Rosemary Bastone, din Meadville (Pennsylvania), a adus pe lume un copil. Locotenentul Bernard Kistler a primit misiunea s-o informeze că soțul ei fusese ucis în timpul luptelor duse împotriva poporului vietnamez. Aceasta s-a întîmplat la câteva ore după naștere. Au trecut doi ani. Rosemary și Bernard s-au căsătorit. Rosemary a născut cu câteva zile în urmă un băiat. O oră mai tîrziu, a fost înștiințată că Bernard și-a găsit moartea tot în Vietnam...

De curînd, avioane americane au început să arunce asupra teritoriului R.D. Vietnam un nou tip de bombe conținînd un gaz comprimat la o mare presiune: suflul bombei distruge nemilos fragilele construcții rurale...

În cadrul operațiunii «Ranch Hand» au fost azvîrlite pînă acum peste cinci milioane litri de produse toxice asupra unor regiuni agricole dens populate, pentru distrugerea recoltelor; gazele exercită însă o puternică acțiune nocivă și asupra oamenilor...

Acestea sînt numai câteva mărturii — culese la întîmplare din alte mii asemănătoare — privind barbariile comise împotriva eroicului popor vietnamez, mărturii și despre dramele personale provocate oamenilor simpli din America din cauza unui război dus nu numai împotriva unui popor ce luptă pentru dreptul său la viață liberă și independentă, dar și împotriva intereselor reale ale poporului american.

Sînt fapte care vor fi cu siguranță evocate în fața Tribunalului pentru judecarea crimelor de război comise împotriva poporului vietnamez, tribunal constituit recent din inițiativa marelui filozof britanic Bertrand Russell. Propunînd instituirea acestei instanțe a opiniei publice mondiale, «nu!

Nürnberg al popoarelor» cum a fost numit, Russell amintea cuvintele procurorului general al S.U.A., Jackson, la începerea procesului de la Nürnberg, privitoare la necesitatea pedepsirii aspre a crimei de genocid. «Amintindu-ne aceste cuvinte — scria Russell — am avut certitudinea necesității ca civilizația să fie încă o dată solemn apărută de un tribunal care să judece crimele pe care o mare putere militară le comite astăzi împotriva unui mic popor».

La audierile publice (care sînt preconizate a începe primăvara viitoare la Paris) au fost invitați să se prezinte toți cei care au de adus mărturii în favoarea acuzării sau a apărării, toți cei care posedă documente despre crimele comise împotriva vietnamezilor. Mulți comentatori își exprimă îndoiala cu privire la perspectiva prezentei vreunei persoane în boxa acuzaților. Cei ce ordonă masacrele împotriva poporului vietnamez ar avea oare tîria morală — iertată să ne fie expresia — să dea socoteală pentru fărădelegile comise? În schimb se va auzi puternic glasul faptelor, glasul martorilor acuzării, glasul milioanele de vietnamezi care luptă pentru apărarea libertății lor, glasul zecilor de mii de tineri americani care refuză să participe la agresiune, glasul celor care au comis crime și și-au dat seama apoi de faptele lor, căindu-se. Se va auzi glasul celor 13 347 de americani care, pînă acum, au refuzat satisfacerea serviciului militar, al celor 827 condamnați la închisoare pentru că nu au vrut să lupte pentru o cauză care nu e a Americii. Tot astfel cum se va face auzit și glasul celor doi copii americani rămași orfani la numai un ceas după venirea lor pe lume...

Eugen PHOEBUS

Aspect de la una din puternicele demonstrații care au avut loc recent în R.F.G. împotriva pericolului renașterii nazismului: mai multe mii de locuitori ai Munchenului, între care numeroși studenți, s-au adunat în fața sălii Circus Krone — unde partidul național-democrat programase o adunare — cerînd interzicerea acestui partid de tendință neonazistă.

condiționată în căsătorie și nu am impresia că sînt de modă veche; da, dragostea și fidelitatea sînt inseparabile. Contrariul nu este decît ipocrizie».

A se integra în viața socială este o idee la care țin autorii răspunsurilor. Aceasta înseamnă că ei vor să fie utili. Iar utilitatea ei o justifică prin muncă. «Cel mai mare reproș care mi s-ar putea face este inutili-

tatea — declară semnatul unuia din răspunsuri. Mai mult ca oricînd, avem datoria de a fi utili, eficaci. Trebuie să avem un singur scop: de a fi utili. Cei care nu sînt buni de nimic, fiind pe deasupra și mîndri de aceasta, sînt mai periculoși ca hoții. Ei n-au ce căuta în lumea noastră în care sînt prea multe de făcut».

C. CORBU

„miss - lume“ față cu războiul

Cea mai frumoasă femeie din lume este Reita Faria. Așa a decis recent juriul concursului de frumusețe de la Londra care, dintr-un mare număr de candidate, a acordat tinerei studente indiene titlul de «Miss-World» 1966. Dar cum... de gustibus non disputandum, nu despre alegere va fi vorba ci despre ce a urmat după aceea.

Ca în basmele tuturor popoarelor, frumusețea nu aduce totdeauna și fericire. În momentul de emoție, cînd «Cenușăreasă» anului nostru poza fotoreporterilor pe tronul «gloriei», cu coroana pe cap, se părea că celebritatea nu o va face să-și piardă capul. Ea declara cu modestie că se

«Miss World» 1966 — Reita Faria.

va consacra în continuare studiilor sale de medicină și la anul va reveni în patria sa, unde o așteaptă cariera și logodnicul ei, un bogat plantator. Dar un asemenea fir al lucrurilor, probabil prea banal pentru o «Miss-World», a fost curmat de ingeniozitatea unui impresar american de music-hall. Dar nu un oarecare profesionist mercantil, ci unul «patriotic». După el, cei mai frumoși ochi din lume ar putea face minuni în rîndurile G.I.-lor (soldați americani) din Vietnamul de sud, în vertiginosă pierdere de «morale». Drept care i-a propus Reitei să plece în Vietnamul de sud și, în compania comicului american Bob Hope, să-i distreze pe «băieți» între două atacuri aeriene sau între două «expediții de pedepsire». Cu naivitatea care nu arareori și ea face casă bună cu frumusețea, Reita Faria semnează contractul «mefistofelic».

Încep însă complicațiile. Dintr-o dată, atît ea cît și autoritățile de la Delhi s-au văzut puse în încurcătură. Imaginea unei cetățene indiene colindînd Vietnamul de sud, de la o bază americană la alta, în chip de animatoare a militarilor agresori n-ar putea produce decît cea mai nefavorabilă impresie în întreaga Asie. Și Reita își afirmă intenția de a anula angajamentul și de a reveni în patrie — atitudine dorită de altfel și de autoritățile de la Delhi. Dar un contract e un contract. În discuțiile care au avut loc pe această temă n-a lipsit din partea unora argumentul că anularea lui ar putea «ofensa» S.U.A., și aceasta într-un moment cînd între India și S.U.A. sînt în curs negocieri pentru achiziționarea unei mari parțide de grîu american. Nu s-a găsit ieșirea din dilemă. Și iată-o pe «Miss-World» victima unui conflict, nu sentimental cum s-ar putea crede, ci de ordin diplomatic.

I. FÎNTÎNARU

o opoziție și tîlcul ei . . .

«Trebuie să ne descotorosim de sultan. El nici măcar nu-și dă seama cîtă ură a stîrnit refuzînd să facă ceva în folosul poporului».

Prin această luare de atitudine, cuprinsă într-un interviu acordat săptămînalului londonez Sunday Times, pe la mijlocul lunii noiembrie, Tarik Bin Said, fratele sultanului din Muscat și Oman, a trecut oficial într-o opoziție, după cum se vede, ireductibilă. Caracterizarea făcută de Tarik stărilor de lucruri din țara sa nu aduce, de fapt, elemente noi. Cu cîtiva vreme în urmă un comitet al O.N.U., care a studiat situația din acest teritoriu, a arătat același lucru într-un raport oficial. Dar ceea ce atrage atenția și ridică unele semne de întrebare sînt împrejurările în care Tarik s-a hotărît să declare opoziție față de fratele său și să reîntre în arena politică.

Tarik a părăsit de patru ani Muscatul, în urma unui conflict personal avut cu sultanul. Totuși, pînă în noiembrie, el nu a denunțat niciodată oprimarea feudală din patria sa, îndulcindu-și exilul în localurile de lux din țările Europei occidentale și din unele localități din regiunea Golfului Persic. El nu a manifestat sprijin nici pentru partizanii care au format unități de eliberare în interiorul țării și nici pentru cei ce, prigonți fiind din motive politice, au fost silți să ia drumul pribegiei. Ce a intervenit oare nou, determinînd subit proces de conștiință al lui Tarik?

Același săptămînal furnizează unele amănunte care ne permit să găsim răspunsuri la întrebare.

Aflăm astfel, în primul rînd, că în sultanatul Muscat și Oman extragerea petrolu-

lui descoperit cu cîtiva ani în urmă este în plină dezvoltare, compania engleză Shell cîntînd pentru anul 1967 pe o producție în valoare de 10 milioane lire sterline, producție care urmează, evident, să crească în anii viitori».

Luăm cunoștință, de asemenea, de faptul că Tarik, absolvent al unui colegiu american, s-a căsătorit nu demult cu o profesoară vest-germană și și-a stabilit reședința la Hamburg, lucrînd pentru o companie industrială. Devenind reprezentantul acestei companii în Orientul Mijlociu, a început să călătorească foarte des în această regiune și să dezvolte legăturile cu refugiații politici din Muscat și Oman care lucrează în Bahrein, Kuwait etc., încercînd să-i co-lizeze. Tarik a trecut chiar la alcătuirea programului unei monarhii constituționale a Muscatului și Omanului, primul monarh constituțional urmînd, evident, să fie chiar el...

După cum rezultă din articolul publicat de Sunday Times, se pare că activitățile comis-voiajorului din Hamburg, frate al sultanului, provoacă o anumită îndoșare față de el. Căci, în perspectiva retragerii proiectate a bazelor britanice din Aden, interesele strategice ale Angliei în zona Golfului Persic, inclusiv în Muscat și Oman, cresc într-o măsură considerabilă. Cit privește compania Shell, ea urmărește, la rîndu-i, cu suspiciune, ceea ce tinde să devină o ofensivă a altor mari companii petroliere (ale căror interese se pare că le reprezintă și Bin Said), ofensivă care amenință pozițiile ei privilegiate din Muscat și Oman...

U. VĂLUREANU

dinozaurii din valea nemegt

Recent, savanta poloneză Kielan Jaworowska a făcut la Muzeul de istorie naturală din Paris o comunicare asupra unei importante descoperiri, rod al expediției pe care a condus-o cu cîtiva vreme în urmă în valea Nemegt (deșertul Gobi — Republica Populară Mongolă), unde au fost scoase la iveală numeroase oseminte de dinozauri care proveneau din epoca mezozoică a cretacicului superior. După cum se presupune, aceste oseminte au aparținut primelor mamifere care au călcat pămîntul planetei noastre.

Osemintele au o vechime de circa 80 de milioane de ani. În acea vreme pămîntul era acoperit de mari oceane. Pe uscat trăiau dinozaurii, animale uriașe, dintre care cel mai mare era ierbivorul diplodocus, care măsura pînă la 30 metri lungime. Deosebit de lungi erau gîtul și coada, iar capul, disproporționat de mic, măsura circa 65 cm.

Ca și celelalte reptile, dinozaurii erau animale poichiloterme, adică a căror temperatură varia o dată cu aceea a mediului înconjurător. Dinozaurii au putut trăi numai în dogoarea ce încingea pămîntul la acea epocă. Ei se înmulțeau prin ouă, pe care le cloceau. În deșertul Gobi au fost găsite cuiburi întregi din aceste ouă.

Dinozaurii dominau prin dimensiunile lor toate celelalte animale pămîntene; totuși, după o existență de aproape 100 milioane de ani, specia lor se găsea în declin

datorită răcirii scoarței pămîntene. Au început să apară la acea epocă reptilele mamele, care au dat naștere, la rîndul lor, primelor mamifere de proporții mici care au mai coexistat un timp cu dinozaurii și ale căror schelete și cranii au fost descoperite de paleontologii polonezi.

Datorită valului de frig care a măturat suprafața globului, dinozaurii poichiloterme au pierit. Mamiferele mai mici, dar cu organism homeoterm (care-și produce singur calorile necesare rezistenței la frig) au supraviețuit valului rece.

Oamenii de știință polonezi au avut de luptat cu condiții dificile de viață și de muncă. Căldura atinge în deșertul Gobi pînă la 40°C la umbră. Locul de aprovizionare cu apă și hrană se găsea la circa 100 km de șantierul săpăturilor. Lipsa drumurilor i-a obligat pe cei 10 polonezi și 10 mongoli din expediție să care literalmente cu spina-relea cele 120 tone de oseminte (numai scheletul unui dinozaur cîntărește circa 12 tone).

Munca grea a paleontologilor conduși de savanta poloneză a fost însă încununată de succes prin găsirea scheletelor celor mai vechi animale mamifere de pe glob. Această descoperire deschide drumul unor cercetări și mai aprofundate a vechii faune pămîntene.

I. MIHNEA

din lume adunate

Pînă acum cîteva zile tînăra Joy Walker din Capetown era înregistrată drept «colorată», suportînd asemeni întregii populații negre din Africa de sud rigorile legiilor rasiste. Acum ea a devenit, printr-o hotărîre a unui organ competent, «albă». Cum este posibil acest lucru? Doar tatăl și frații ei sînt negri, și înregistrați ca atare. Mama tinerei Joy Walker este albă și aceasta, spre deosebire de restul familiei, s-a născut și ea albă. Au trecut însă 20 de ani pînă cînd acest fapt a fost recunoscut de autorități și consemnat în acte oficiale. În urma hotărîrii, Joy Walker va avea dreptul să se mute în alt cartier, să primească un salariu mai mare, să intre în cinematografe și restaurante rezervate albilor, să beneficieze și de alte avantaje de care populația de culoare este lipsită. Căzul ilustrează, aproape pînă la proporțiile unui simbol, absurditatea teoriilor și legiilor rasiste. Cum vor putea explica autoritățile din Capetown modul în care Joy Walker a devenit un exponent al unei rase «superioare» celei căreia îi aparțin tatăl și frații săi? Orice ar spune, singurul răspuns logic este: datorită judecăților din capetele guvernanților.

După alegerile din Australia, care au readus la putere partidul primului ministru Holt, președintele S.U.A. s-a grăbit să-i adreseze un mesaj personal fără precedent, în care se arată că la Casa Albă scrutinul este considerat drept «un vot de încredere». Comentarii au arătat imediat că scopul mesajului este să demonstreze opiniei publice din Statele Unite că, prin alegerea unui sprijinitor al politicii americane în Vietnamul de sud, această politică ar fi primit implicite «mandat» din partea poporului australian. Dacă în Statele Unite operația nu a produs o impresie atît de mare, în schimb în Australia impresia a fost de-a dreptul penibilă, nemulțumirile găsindu-și expresie în luări de poziție publice, pline de iritare. Liderul laborist Calwell a declarat: «Conținutul remarcilor lui Johnson reduce Australia la statutul de putere protejată, lipsită de independență și îl situează pe primul ministru australian pe picior de egalitate cu orice din guvernatorii statelor ce fac parte din Statele Unite. În calitate de australian mă simt jignit de stilul de patron, de aroganță și amestecul în afacerile noastre interne care străbate întregul mesaj». Nu este exclus ca acest mesaj să strice multe din socotelile lui Holt, chiar dacă a fost ales.

În anul 1963 minele de cărbuni Hendrick din apropierea localității Brunssum (Olan-

da) au fost închise, ca urmare a concurenței americane pe piața vest-europeană. Nu peste mult timp ele vor fi redeschise, dar nu pentru a produce din nou cărbune. Clădirile sale urmează să adăpostească comandamentul NATO din Europa centrală, actualmente adăpostit la Fontainebleau, în Franța. Dacă atunci cînd a fost închisă mina a lăsat pe drumuri 5 000 de oameni care ulterior au fost recalificați, acum vor fi aduși la Hendrick circa 4 000 de oameni (personalul și familiile acestuia). Cînd te gîndești că prezența lor pe teritoriul olandez se datorește tot politicii promovate de Statele Unite în cadrul Blocului atlantic, îți vine firesc pe buze întrebarea: Oare nu-i mai bine să vinzi cărbune decît să transformi minele în moteluri atlantice?

(P.S.: S-a aflat că galeriile minelor Hendrick urmează a fi astupate — făcîndu-le astfel improprie unei eventuale viitoare exploatare — cu scopul de a preveni folsirea lor pentru «spionarea» secretelor atlantice care își vor găsi și ele sălașul în clădirile de lingă Brunssum).

Nicolae URECHE

Apropierea sărbătorilor de iarnă se face de pe acum simțită în capitala Franței, datorită ornamentării feerice a străzilor și magazinelor.

**Direcția comercială
a Sfatului popular
al regiunii Ploiești**

**Va invita să petreceți
o seară plăcută la**

BARUL „BERBEC“ DIN PLOIESTI

și

**RESTAURANTUL
„PALACE“ DIN SINAIA**

